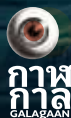

บิรม วิทยาตม

ใครว่าผมเขี้ยว

หัวใจของมนุษย์
เต็มไปด้วย
ความลับดำมืด

ภาพ
กาล
GALAGAAN

สุริ ปิงสุทริวงศ์ เขียน

ใครว่าผมเป็นหมอผี สุธี ปิงสุทวิวงศ์

พิมพ์ครั้งที่ 1	:	มีนาคม 2568
จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์กาล
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ	:	Salamansa พิมพ์บงกช ทวดเสนา
ออกแบบปก	:	ญาณิสร ชูโชคชัย
ออกแบบรูปเล่ม	:	รุ่งฤทัย ศรีสุข
ภาพประกอบ	:	Sharifstudiobkk

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

สุธี ปิงสุทวิวงศ์.

ใครว่าผมเป็นหมอผี.- กรุงเทพฯ : บুক ไทม์, 2568

240 หน้า

1. นวนิยาย I. ชื่อเรื่อง

895.913

ISBN 978-616-14-0639-4

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บุก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

ภาพ
กาล
GALAGAAN

Galagaan.publishing

@galagaan.publishing

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

คำนำนักเขียน

นิยายลึกลับสืบสวนมักวนเวียนอยู่กับปัญหาว่า “ใครเป็นคนทำ” ซึ่งส่วนใหญ่คือพยายามสืบหาว่าใครเป็นคนฆ่าเหยื่อนั่นเอง

แม้ว่าเรื่องราวใน “ใครว่าผมเป็นหมอผี” จะกล่าวถึงภูตผีและวิชาไสยศาสตร์ แต่แกนหลักของเรื่องก็คือการคลี่คลายปริศนา โดยเฉพาะคำถามที่ว่า “ทำไมคนคนนั้นจึงทำแบบนั้น”

ปมปัญหาบางอย่างในชีวิตไม่อาจคลี่คลายได้ด้วยการแก้แค้นเอาคืน แต่คลี่คลายด้วยการได้รู้ความจริง เฝื่อนหน้ากับความเจ็บปวดเพื่อปลดปล่อยอดีตให้เป็นอิสระ

หากผู้อ่านที่รักอ่านเรื่องนี้จบแล้วยังสนใจความเป็นไปของทีมและผองเพื่อน สามารถติดตามได้ใน “รากษสไฮเติ้ล” ซึ่งเป็นภาคต่อของนิยายเรื่องนี้ ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์กาฬกาณณ์เช่นกัน

สุธี ปิงสุทธีวงศ์

คำนำสำนักพิมพ์

ตอนที่ได้อ่านต้นฉบับนิยายในซีรีส์ของ ทิม วิทยาคม สำนักพิมพ์ก็รู้สึกถูกใจตัวเอกของเรื่องอยู่ไม่น้อย

...คนอะไรเป็นหนุ่มนักเรียนนอก แต่ดันเป็นผู้สืบทอดตระกูลไสยเวทของไทย แถมยังมีพรสวรรค์จนเก่งอีกต่างหาก

...เก่งเรื่องคาถาอาคม แต่ดันกลัวผีซะงั้น

...เป็นหนุ่มหล่อ แต่ดันไม่เคียดสาเรื่องความรัก

ส่วนผสมแบบนี้ ‘สุธิ’ ก็ช่างคิดเหลือเกิน แล้วไม่ได้แค่ปั้นตัวเอกได้น่าสนใจ แต่ยังเขียนเรื่องออกมาได้อย่างสนุก เป็นแนวสืบสวนที่มีเรื่องของไสยศาสตร์ ความลึกลับเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

นวนิยายแบบนี้แหละที่สำนักพิมพ์กำลังต้องการ

‘ใครว่าผมเป็นหมอผี’ เป็นหนึ่งในสองเล่มของซีรีส์ ทิม วิทยาคม ที่สำนักพิมพ์ภาพกาลภูมิใจนำเสนอ อีกเล่มคือ ‘รากษสไฮเดิล’ ที่ได้พิมพ์ออกมาก่อนแล้ว โดยทั้งสองเล่มมีเนื้อหาแยกขาดจากกัน สามารถอ่านเล่มไหนก่อนก็ได้

แต่ขอรับประกันว่า ไม่ว่าอ่านเล่มไหนคุณก็จะหลงรักหนุ่มหล่อใจสะอาด มากความสามารถที่ชื่อ ทิม วิทยาคม แน่นนอน

เหมือนสาว ๆ หลายคนในสำนักพิมพ์ที่แอบเทใจให้พระเอกคนนี้นั่นเองมามาแล้ว

ขอจงมีความสุขกับการอ่าน

สำนักพิมพ์ภาพกาล

บันเทิง ชั้นเชิง และปัญญา

บทนำ

พระจันทร์ข้างแรมลอยอยู่เหนือทุ่งหญ้ารกร้าง ท้องฟ้ามีเมฆอยู่ประปราย มีแสงไฟฉายสาดวูบวาบ เห็นเงาคนกลุ่มหนึ่งเดินตัดทุ่งท่ามกลางความมืด คนนำหน้าเป็นชายชรารูปร่างผอมสูง ใช้ไม้แหวกหญ้าไปข้างหน้า เด็กหญิงอายุราวสิบขวบเดินตามหลัง

“ตา! หนูเมื่อยแล้วนะ เมื่อไหร่จะถึง”

ชายชรามองเด็กหญิง

“บ่นยิ่งกว่าคนแก่ซะอีก บอกให้รออยู่ที่บ้านก็ไม่เชื่อ”

“ก็หนูอยากเห็นนี่นาว่าตาทำงานยังไง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องอดทน เห็นไหมว่าพี่เขายังไม่บ่นเลย”

หญิงสาวที่เดินอยู่หลังสุดยิ้มให้เด็กหญิงแต่ไม่พูดอะไร

คนทั้งสามเดินมาถึงต้นก้ามปูต้นใหญ่ เรือนยอดแผ่กิ่งก้านจนมองไม่เห็นท้องฟ้า ชายชรารูปลี้อลงบนพื้นดิน หญิงสาวลงนั่งพับเพียบแลเห็นใบหน้าชาวในความมืด ดวงตากลอกไปมาอย่างตื่นๆ เด็กหญิงทิ้งตัวลงนั่งบนเสื่ออีกคน มือเท้าค้างทำหน้าเบื่อหน่าย

ชายชราล้วงหยิบเทียนสีขาวยอกจากกระเป๋าหนังเก่าๆ เดินตรงไปที่

โคนตันกำมปู จุดเทียนสว่างปักไว้ที่พื้นดินข้างๆ รากไม้ จากนั้นกลับมา
นั่งที่เสื่อ

เด็กหญิงเกาโนนเกานี้ แล้วถามขึ้นว่า

“แค่นี้เองหรือตา ไม่ต้องทำอะไรอีกแล้วหรือ”

“เออ ก็ตาทำไว้หมดแล้วนี่”

“โอ้เอ๊ย! หนูเลยอดดูเลย!”

เด็กหญิงโบกมือไต่ยุง ขยับตัวไปมา ส่วนหญิงสาวนั่งนิ่ง จ้องมอง
เปลวเทียน

เสียงนกร้องเหนือศีรษะ หญิงสาวสะดุ้ง เงยหน้าขึ้นมอง แต่กิ่งก้าน
ของต้นกำมปูคู่มืดครึ้ม มองอะไรไม่เห็น

“เสียงนกอะไรนะตา” เด็กหญิงกระซิบถาม

“น่าจะเป็นนกแสก” ชายชราตอบ

“นกแบบนี้มันจะมาพร้อมกับคนตายใช่ไหมตา”

ชายชราไม่ตอบ ใบหน้าของเขาเหมือนหวัะโหลก เบ้าตาเป็นเงาดำ
ดูน่ากลัวในแสงเทียน เมื่อเด็กหญิงเข้ามาซุกที่ตัก เขาก็ลูบศีรษะเหลน
อย่างอ่อนโยน เผยอยิ้มออกมา เห็นฟันเกไม่เป็นระเบียบ รอยยิ้มทำให้
ใบหน้านั้นดูอ่อนโยนใจดีมากขึ้น

ทันใดนั้น เกิดลมพัดแรงจนฝุ่นฟุ้งไปไม่ปลิวว่อน หญิงสาวหวีดร้อง
เสียงดัง

ที่โคนต้นไม้ปรากฏเงาร่างคนผู้หนึ่งโผล่หน้าออกมา เทียนดับไปแล้ว
เพราะแรงลมจึงไม่อาจเห็นหน้าบุคคลผู้นี้ได้ถนัด ไม่รู้ว่าเป็นชายหรือหญิง
รอบบริเวณเป็นทุ่งหญ้า เขามาปรากฏตัวอยู่ที่นี้ได้อย่างไร หรือว่า
มาซุ่มรอเจียบๆ อยู่มานานแล้ว

ชายชราห้ามไม่ให้ใครเปิดไฟฉายส่อง แล้วลุกขึ้นฝ่าลมไปหาบุคคลลึกลับ หญิงสาวคว้าแขนเด็กหญิงไว้ สันหน้าห้ามไม่ให้ลูกตามไป เส้นผมของทั้งสองปลิวปรกหน้า ความมืดอันเป็นปริศนาปกคลุมไปทั่ว รมไม่ใหญ่ ไม่มีใครเห็นว่าชายชราทำอะไรกับบุคคลที่หลังโคนไม้

ชั่วครู่ต่อมา ลมพัดอ่อนลง ชายชราเดินกลับมาที่เสื้อ ส่วนคนลึกลับหายไปในไม่ช้า

“เฮ้!” ชายชรายื่นของบางอย่างให้หญิงสาว “เอาไปไว้ที่ตึกคุณชั้นที่ว่างนั้น เจาะพื้นให้เป็นหลุม ใส่ทั้งถุงนี้ลงไปแล้วฝังกลบไว้ เลือกตรงไหนก็ได้ที่ลับตาคน อย่าให้ใครไปขุดขึ้นมาเด็ดขาด”

หญิงสาวรับมาพิจารณาดู เป็นของพลาสติกใสมีชิปชุด ภายในมีถุงผ้าเก่าๆ สีคล้ำผูกเชือกไว้

หล่อนยิ้มออกมา ดวงตาเป็นประกาย

“ผู้พันแน่ใจนะจะว่าทุกอย่างจะเป็นไปตามที่ตกลงกันไว้”

ชายชราพยักหน้า หญิงสาวมีท่าทีคล้ายอยากจะถามอะไรต่อ แต่เมื่อเห็นชายชราดูไม่แยแส หล่อนก็เลยไม่กล้าถาม

ฝนเริ่มโปรยลงมา ชายชรารีบเก็บเสื้อและข้าวของ จากนั้นทั้งสามก็เดินตัดทุ่งกลับมาทางเดิม

เด็กหญิงกระตุกมือชายชรา

“ตาๆ คนนั้นเขาเลวมากเลยเธอ”

ชายชราไม่ตอบ จุดมือให้เด็กหญิงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น

บทที่ ๑

ทิมวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในโรงอาหาร ปากเคี้ยวแซนวิชคำใหญ่จนเกือบสำลักเพราะความรีบร้อน ที่หน้าลิฟต์มีผู้คนเข้าแถวรออยู่แน่นขนัด ทิมเข้าไปต่อแถวที่ลิฟต์ตัวในสุด สำนวญเงาสะท้อนตัวเองในกระจก วันนี้เขาดูหล่อเหลากว่าเมื่อก่อนมาก แม้ว่าเสื้อเชิ้ตมีเหงื่อซึมนิดหน่อย และกางเกงขายาวจะเปื้อนซอสมะเขือเทศเล็กน้อยก็ตาม ทิมล้วงหวีขึ้นมาเสยผมซึ่งไวยาวระตั้นคอ ปลายผมตรงท้ายทอยด้านขวามักจะกระดกขึ้นเหมือนหางเป็ด เขาพยายามมองหาร่องรอยของสิวนไบหน้า ไม่เห็นมีสักเม็ด จากนั้นเขาก็ฉีกยิ้มกว้างเพื่อดูเศษผักที่ติดอยู่ในซอกฟัน

“แหม! หล่อแล้วคะ หล่อแล้ว” มีเสียงเอ่ยจากด้านหลัง

ทิมเหลียวไปมอง สาววัยรุ่นหน้าตาน่ารักยิ้มกริ่มอยู่ ครั้นทิมหันไปด้านหน้าก็พบหญิงสาวอีกคนหนึ่งมองเขาด้วยแววตาขบขัน ทิมรู้สึกใจสันเล็กน้อยเมื่อรู้ว่าตนเข้าแถวอยู่ท่ามกลางสาวสวยสองนางประกบ เขาทั้งด้านหน้าและด้านหลังเหมือนแซนวิช เขาคือชายหนุ่มที่โชคดีที่สุดในช่วงนี้

“เอ่อ เราเคยรู้จักกันหรือครับ” เขาถามสาวน่ารักที่ด้านหลัง

“หนูรู้จักพี่ พี่ทำงานอยู่ชั้นสิบเจ็ดใช่ไหมละ” สาวน่ารักเอ่ยยิ้มๆ

“ฉันก็รู้จักคุณ” หญิงสาวด้านหน้าพูดขึ้นบ้าง “คุณชื่อทิม ทำงานอะไรบางอย่างเกี่ยวกับแผนกลยุทธ์อยู่ในบริษัทของฝรั่ง”

ทิมอ้าปากหวอ

“พวกคุณรู้ข้อมูลของผมได้ยังไง ผมยังไม่เคยออกสื่อที่ไหนเลยนะ นี่ผมเป็นบุคคลสาธารณะไปแล้วหรือเนี่ย”

หญิงสาวอมยิ้ม

“คุณจำไม่ได้หรอกคะว่าคุณเคยให้นามบัตรฉัน” พอเห็นชายหนุ่มทำหน้างงๆ หลอนก็หัวเราะ “จำไม่ได้จริงๆ ด้วย ก็ตอนนั้นไง คุณวิ่งมาชนฉันจนจานข้าวตกกับข้าวอะไรหกหมดเลย แหม! ก็ที่ห้องอาหารไงคะ ลืมไปแล้วหรือ”

ทิมเอามือแปะหน้าผาก

“นี่ผมลืมสาวสวยอย่างคุณไปได้ยังไง” เขาตืดนิ้ว “เดี๋ยวก่อน! คุณทำงานอยู่บริษัทประกันภัยที่ชั้นห้าใช่ไหม”

“ไม่ใช่เลยคะ สงสัยคุณคงแจกนามบัตรให้สาวๆ ไปทั่วแน่ๆ เลย”

“แต่หนูทำงานที่นี่นะ” สาวน่ารักพูดแทรกขึ้น “นี่คะเบอร์โทรศัพท์ของหนู ว่างๆ ก็โทรมาคุยกันได้นะคะพี่ หนูยังไม่มีแฟน” เธอยื่นกระดาษขึ้นเล็กๆ ให้

ทิมกลืนน้ำลาย พยายามเก็บอาการเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

“เฮ้! ทิม! ลิฟต์ของเอ็งเปิดแล้วโน่น!”

หนุ่มฝรั่งผมทองที่อยู่อีกแถวหนึ่งเป็นเพื่อนในสำนักงานของทิมเอง เล่นตะโกนซะเสียงดังเซียว ทิมอดทนไม่ตอบโต้แต่นึกดำในใจ หมอนี่เป็นฝรั่งแต่ไม่มีเสน่ห์เท่าเขา จึงอีกฉากที่เขากำลังได้เบอร์โทรศัพท์

จากสาว ๆ

ทิมเลื่อนไหลตามแถวผู้คนเข้าไปในลิฟต์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ดังขึ้น
จากกระเป๋าทางเกง

“ฮัลโล่ คุณทิมหรือคะ ตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้ว” เสียงเลขาฯ ของ
เจ้านายฟังดูร้อนรน

“กำลังขึ้นไป สถานการณ์เป็นยังไงบ้าง”

“ลูกค้ารออยู่เต็มห้องเลยนายไปไม่เป็นแล้ว รีบขึ้นมาเร็วๆ
นะคะ”

พอลิฟต์เปิดที่ชั้นของเขา ทิมแทรกตัวออกมาพุ่งเข้าไปใน
สำนักงานผ่านเคาน์เตอร์โอเปอเรเตอร์ วิ่งไปตามคอกันผ่านเลขาฯ
ที่เงยหน้าจากโต๊ะทำงาน

“ห้องไหน!”

“ห้องสอง!”

พอเปิดเข้าไปในห้องประชุม ทิมรู้สึกถึงบรรยากาศตึงเครียด
ลูกค้าชายหญิงชาวต่างประเทศในชุดสูทนั่งเรียงอยู่ที่โต๊ะยาว นายฝรั่ง
ของเขายืนอยู่ที่หน้าจอ พอเห็นทิมเจ้านายก็ยิ้มกว้างเอ่ยเป็นภาษาอังกฤษว่า

“มาแล้วฮีโร่ของผม เขารู้โครงการนี้ทุกอย่างเชิญเลยทิม” นายฝรั่ง
รีบไปนั่งที่เก้าอี้

“ขอโทษด้วยครับที่มาสาย” ทิมพูดภาษาอังกฤษ วางกระเป๋า
เอกสารก้าวไปยืนที่หน้าห้องแล้วเริ่มการนำเสนอ ไม่นานนักเขาก็ตรึง
ความสนใจของผู้ฟังเอาไว้ได้ โดยเฉพาะลูกค้าที่เป็นหม่มสาว
สองคน ทิมเตรียมโครงการนี้มาสองสัปดาห์แล้ว เป็นโครงการรับจ้าง

วางแผนยุทธศาสตร์ให้กับองค์กรรัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่แห่งหนึ่งของเมืองไทย โดยเขาต้องขายเทคนิควิธีการให้กับบริษัทที่ปรึกษาที่เป็นพันธมิตรกันนี้ให้ได้เสียก่อน จากนั้นจึงจะดำเนินการร่วมงานร่วมกันต่อไป

หลังจากการนำเสนอเสร็จสิ้นและถามตอบกันจนพอใจ ทั้งสองฝ่ายก็จับมือบอกลากัน แหม่มสาวผมดำส่งยิ้มเชิญชวนให้ทิมอย่างเปิดเผย ทำให้เขาอ่อนระทวยในหัวใจ กระชุ่มกระชวยยิ่งกว่าขายงานได้สำเร็จเสียอีก

พอส่งลูกค้ายกกลับไปแล้ว นายฝรั่งก็ปิดห้องประชุม พูดยเป็นภาษาไทยสำเนียงแปร่งๆ

“ทิม! คุณแย่มาก ปล่อยให้ผมอยู่คนเดียวต่อหน้าลูกค้าย วันหลังอย่าทำแบบนี้อีกนะ”

ทิมหัวเราะ

“ก็นายไม่จัดคนให้ผม ผมขอไปตั้งหลายครั้งแล้ว”

นายฝรั่งยกมือห้าม

“เอาละ ผมไม่อยากเถียงกับคุณเรื่องนี้อีกแล้ว มันเป็นเรื่องงบประมาณคุณก็รู้ ขอสมว่าทำงานได้ดีมาก ผมรู้ว่าคุณทุ่มเทกับโครงการนี้มาก ผมขอเอาใจช่วยให้โครงการสำเร็จนะทิม”

“ขอบคุณครับ เอ่อ นายครับ วันนี้เป็นวันเกิดของเพื่อนร่วมงานของเราคนหนึ่ง เรามีนัดไปกินข้าวกลางวันกันที่ชั้นหนึ่งนะครับ ไปกันทั้งหมดเลย”

“ได้เลย จะลงไปเมื่อไหร่เรียกผมด้วย”

ร้านอาหารอีกทีก็ไปด้วยเสียงสนทนาในช่วงพักกลางวัน บริษัท

ของทิมจองโต๊ะยาวร่วมยี่สิบที่นั่งที่กลางร้าน ทิมพูดจ้อเล่าเรื่องการนำเสนอเมื่อเช้านี้ให้เลขาฯ ของนายฟิง มีสาว ๆ เพื่อนร่วมงานนั่งอมยิ้ม ฟิงเขาด้วยอีกสองสามคน ทิมรู้สึกปลื้มทุกครั้งที่เป็นจุดสนใจจึงพูดไม่หยุด พยายามปล่อยมุขตลกเป็นระยะ ยิ่งเห็นคนฟังขำ เขายิ่งนึกกระหยิ่มใจ

“เฮ้ พวกเราอย่าไปเชื่อหมอนี้มากนักนะ เขากะล่อนมาก” นายฝรั่งพูดหยอกทิม

“พวกเราไม่ได้เชื่อพี่ทิมหรอกค่ะบอส พวกเรากำลังขำมุกแบ็กของพี่ทิมต่างหาก”

“ใช่ๆ พี่ทิมจะหล่อมามากเวลาที่ไม่พูดอะไรเลย” เสียงหัวเราะคิกคัก

“เฮ้ ทิม ฉันจะไปฟ้องแฟนนายว่านายจีบผู้หญิงที่หน้าลิฟต์เมื่อเช้านี้” หนู่มผมทองพูดขึ้น

“ก็ลองดู” ทิมพูด “ฉันจะปล่อยรักยมไปหลอกนายคืนนี้นะ ใจฝอยทอง”

ทั่วทั้งโต๊ะมองเขาเป็นตาเดียว นายฝรั่งถามขึ้นว่า

“รักยมคืออะไร”

เพื่อนร่วมงานชายคนหนึ่งพยายามอธิบาย

“ง่า-เท่าที่ทราบมา เป็นตุ๊กตาไม้รูปเด็กผมจุกครับ ชาวบ้านเอารากไม้มาแกะสลัก แล้วใส่เวทมนตร์เข้าไป พวกที่เล่นไสยศาสตร์น่าจะรับเชื่อว่าจะนำโชคลาภมาให้”

“แล้วฝอยทองคืออะไร”

“เป็นขนมไทยอย่างหนึ่งครับ แต่ว่าเมื่อคืนนี้น่าจะเป็นคำด่านะ”

“เหมือนดอกทองไซ้ไหม” นายฝรั่งถามหน้าตาเฉย คนในโต๊ะหัวเราะกันใหญ่ แม้แต่หนู่มฝรั่งผมทองก็พลอยขำไปด้วย ส่วนทิมนั้น

นั่งเงียบไม่พูดไม่จา

นายฝรั่งหันมา

“ทิม! ผมเซอร์ไพรส์นะ ผมเพิ่งรู้ว่าคุณชอบเล่นไสยศาสตร์ สงสัยต้องพิจารณาตำแหน่งงานของคุณใหม่ซะแล้ว”

พนักงานหญิงช่วยกันเสริมว่า

“จริงด้วยค่ะ หนูเคยได้ยินพี่ทิมสอนป้าแม่บ้านเลี้ยงลูกกรอกแทนแมวที่บ้าน ป้าแกหัวเราะใหญ่เลย”

“พี่ทิมก็บอกหนูว่าเขามีรักษมคอยมากระซิบข่าว หนูไม่นึกเลยว่าพี่เขาจะคลั่งไสยศาสตร์ขนาดนี้”

ทุกคนช่วยกันแห่เขาคนละนิดคนละหน่อยแต่ทิมรู้สึกไม่เข้าใจพลัดไปแล้วที่โพล่งออกไปแบบนั้น โชคดีที่ทุกคนเชื่อว่าเขาพูดเล่น เขาแสร้งหัวเราะเสียงดัง

“ใครบอกว่าผมเล่นไสยศาสตร์ บัดโธเอ๊ย! เมื่อกี้ผมแกล้งแซวเล่นไปอย่างนั้นเอง ถ้าใครเชื่อก็ช่วยไม่ได้” เขาพูดเสียงแหลมกว่าปกติเหงื่อซึม รู้สึกว่าตัวเองเผยพิรุณเต็มไปหมด หวาดระแวงว่าทุกคนจับผิดเขาอยู่

เขาแผดเสียงหัวเราะ

“รักษมมันระะ บ้าไปแล้ว! ไม่เอาแล้ว ไปห้องน้ำดีกว่า” ทิมทะลึ่งพรวดพราดลุกขึ้นจนชนเข้ากับบริกร กาแฟเย็นหกรดเต็มเสื้อ

เพื่อนร่วมบริษัทพากันหัวเราะขบขัน ทิมนึกโมโหว่าจะทำอะไรกันนักหนา เดินไม่พูดไม่จาไปยังห้องน้ำซึ่งอยู่หลังร้าน

เวลานี้เสื้อเข้ตกลายเป็นสีน้ำตาลไปเสียแล้ว ทิมบ่นมั่งำกับความโชคร้ายของตัวเอง เข้าไปยืนที่อ่างล้างหน้าถอดเสื้ออึกน้ำล้าง

คราบกาแฟเหนียวๆ ออก ร่างกายที่อบบนของทิมในกระจกเงาดูเปรี้ยว
 ลำสัน มีกลิ่นที่แผ่อกและหน้าท้อง ทิมใช้น้ำก็อกล้างตัว แล้วพบว่า
 กางเกงก็เปื้อนกาแฟด้วย เขาลิ้นศีรษะด้วยความหงุดหงิด มองซ้าย
 มองขวาให้แน่ใจว่าไม่มีใครสนใจ เขาปลดเข็มขัดแก้กางเกงออกหลวมๆ แล้ว
 ใช้น้ำลูบเอว ห้องน้ำมีคนเข้าออกอยู่ตลอดเวลาเนื่องจากเป็นช่วงพัก
 กลางวัน ยิ่งคนเยอะยิ่งไม่มีใครสนใจใคร จึงไม่มีใครสังเกตเห็นเครื่องราง
 ขึ้นเท่าหัวแม่มือสีขาวนวลที่ร้อยเชือกผูกเอวทิมอยู่ มันคือเชือกเสื่อโคร่ง
 พ้อของทิมได้มาจากภาคใต้ เป็นเสื่อลายพาดกลอนตัวใหญ่ดูร้ายกินคน
 ไปถึงเจ็ดคน ก่อนโดนยิงตาย

พอออกจากห้องน้ำ ทิมขอลาเจ้านายกลับที่พัก คอนโดมิเนียม
 ของทิมตั้งอยู่ในย่านธุรกิจใจกลางเมืองหลวง เดินทางสะดวกด้วย
 รถไฟฟ้า ทิมชอบต้นไม้จำนวนมากที่ปลูกอยู่โดยรอบตั้งแต่ป้อมยาม
 ทางเดินระหว่างอาคารบริเวณสระว่ายน้ำไปถึงลานจอดรถ รู้สึกเหมือน
 อาศัยอยู่ในสวนขนาดใหญ่ ทำให้นึกถึงบรรยากาศในสวนสาธารณะ
 ของประเทศอังกฤษซึ่งทิมใช้เวลาศึกษาอยู่ที่นั่นหลายปีนับแต่จบ
 มัธยมปลาย

ห้องชุดของเขายู่ชั้นหก ชายหนุ่มอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าที่
 ใส่สบายแล้วออกมานั่งริมระเบียง เขารู้สึกหมดแรง เปิดขวดน้ำผลไม้
 แล้วยกขึ้นดื่ม รู้สึกค่อยหายใจทั่วท้องขึ้นมาหน่อย แดงจัดสะท้อนจาก
 อาคารชุดข้างเคียงทำให้แสบตา เขายกเท้าขึ้นพาดไว้ที่ราวระเบียง เอน
 หลังพิงพนักเก้าอี้หลังตาลง ผ่อนลมหายใจเข้าออกลึกๆ ซ้ำๆ ต่อมดื่กับ
 เพลงบรรเลงที่เปิดไว้ในห้อง

เขาไม่ได้ตั้งใจทำสมาธิ แต่นิสัยที่ถูกปลูกฝังในวัยเยาว์นั้นยาก

จะเปลี่ยนแปลงได้ เหมือนระบบบินอัตโนมัติที่จะทำงานเมื่อไม่มีคน
ขับเครื่องบิน

ขณะหายใจเข้าๆ ทิมบริกรรมคาถาหัวใจปถมังไปพร้อมกับ
ลมหายใจ คาถามีเพียงสี่คำ คือ “ทุ สะ มะ นิ” แทนอริยสัจสี่ เมื่อย้าย
คำหน้าไปไว้ด้านหลังเป็นลำดับสี่แถว จึงครบหนึ่งคาบ

ทุ สะ มะ นิ

สะ มะ นิ ทุ

มะ นิ ทุ สะ

นิ ทุ สะ มะ

ทิมสูดลมหายใจเข้า บริกรรมคาถาหนึ่งคาบ พอหายใจออก ก็
บริกรรมอีกหนึ่งคาบ รวมเรียกว่าหนึ่งคาบคาถา บรรพบุรุษของเขา
ถ่ายทอดวิธีการทำสมาธิแบบนี้สืบต่อกันมาว่าสี่ร้อยปี เป็นกรรมฐาน
พื้นฐานที่ลูกหลานในสกุลวิทยาคมทุกคนต้องฝึกฝนก่อนเรียนวิธีใช้
คาถาอาคม

สมาธิมีสามระดับ ต้น กลาง สูง จิตใจทิมสงบลงทีละน้อยจน
เป็นสมาธิระดับต้น ยังคิดวอกแวกและได้ยินเสียงรอบข้างอยู่ แต่แล้ว
จู่ๆ ทิมก็นึกภาพผิวน้ำสะท้อนแสงแดดระยิบระยับ จิตละจากคาถา
หันมากำหนดแน่วแน่ที่นิมิตผิวน้ำ ไม่ได้ยินเสียงรอบข้าง ไม่รับรู้แม้แต่
ร่างกายตน นิมิตผิวน้ำรวมตัวกลายเป็นนิมิตหยาดน้ำค้างติดบนยอด
หญ้าเปล่งประกายเจิดจรัส เข้าสู่สมาธิระดับสูงอย่างฉับพลัน เขารู้สึก
มีความสุข มีปิติซาบซ่านอึดอึดใจอย่างยิ่ง

นี่คือกรรมฐานเพ่งกลืนน้ำ เหตุที่ทิมได้ฝึกก็เพราะเมื่อครั้งอายุ
ได้หกขวบ เด็กชายทิมนั่งดูพ่อสอนญาติคนหนึ่งเสกดอกไม้เป็นแมลง

เด็กน้อยทิมรีบเข้าห้องทำบ้าน เจ้าหนูท่องคาถาเสียงแจ้วท่ามกลางสายตาญาติผู้ใหญ่หลายคนที่มีมองอย่างเอ็นดู ปรากฏว่าดอกจำปาในมือเด็กน้อยกลายเป็นแมลงภูบินไปมาต่อหน้าทุกคนที่ชานเรือน ทั้งพ่อทั้งอาต่างตกตะลึงจึ้งงัน เนื่องจากผู้เสกแมลงอาคมต้องมีพลังจิตแรงกล้า คนส่วนใหญ่ฝึกสมาธิเรียนคาถาอาคมกันมาเยี่สิบสามสิบปีจึงทำได้ บางคนฝึกชั่วชีวิตยังไม่สำเร็จ หลังจากวันนั้นพ่อพูดกับญาติผู้ใหญ่ว่า เจ้าทิมมีจิตผ่องใสเหลือเกิน เหมือนขรวัททองอินบรรพบุรุษสกุลวิทยาคม สมัยรัชกาลที่สอง แต่จะดีร้าย เป็นคุณหรือเป็นโทษก็ได้ทั้งสองทาง ต้องเลือกกรรมฐานให้ถูกจริตนิสัย พ่อเฝ้าสังเกตบุตรชายอยู่หลายปี ในที่สุดเมื่อทิมเติบโตขึ้นอายุราวเก้าขวบพ่อก็พาไปเรียนอาปอกสิณที่วัดเก่าแก่แห่งหนึ่งในจังหวัดสุพรรณบุรี

แม้ว่าปัจจุบันทิมห่างเหินวิชาอาคม แต่ยามที่จิตใจปกติไม่มีกิเลสนิวรณ์มากั้น เพียงนึกภาพผิวน้ำก็จะลัดเข้าสู่สมาธิระดับสูงทันทีราวกับฝึกมาอย่างต่อเนื่อง

ชายหนุ่มดื่มด่ำปิติสุข รู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปชั่วแวบเดียว ทิมรู้สึกตัวเมื่อเท้าข้างหนึ่งเลื่อนตกจากราวระเบียงจึงสะดุ้งทรงตัวขึ้นนั่งหลังตรง เครื่องเสียงภายในห้องพักบรรเลงเป็นเพลงทำยัลบั้มแล้วแสดงว่าเวลาผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมง เงามแดดส่องอาคารข้างเคียงก็ร่นถอยไปกว่าครึ่ง ทิมรู้สึกสดชื่นยิ่งกว่านอนหลับมาทั้งคืน ท้องฟ้าดูเป็นสีฟ้าสดใสยิ่งนัก อากาศก็หอมหวานคล้ายได้ดื่มน้ำจากลำธารอันใสสะอาด

เขานั่งอยู่ตรงนั้น นึกสงสัยว่าด้วยกำลังกสิณที่แรงกล้าเช่นนี้ หากเขาใช้คาถาอาคมตอนนี้จะมีใครตายอีกหรือเปล่า

ทิมได้ยินเสียงโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังอยู่ภายในห้อง จึงเข้าไปกดรับ
“เฮ้ย ทิมเธอ นี่ข้าเองนะ” เสียงประภพเพื่อนสนิทของเขานั่นเอง
“เออ ว่าไงวะท่านมหาเทพ นี่กำลังจะโทรหาอยู่พอดีเลย วันก่อน
เห็นออกทีวีด้วยนี่หว่า”

“อย่าไปพูดถึงมันเลยวะ เรื่องไร้สาระทั้งนั้น” น้ำเสียงเพื่อนฟัง
ดูเหนื่อยหน่าย

“เฮ้ย อะไรกัน ดังแล้วเล่นตัวรีไจวะ” เขาหัวเราะ

“ไม่ได้เล่นตัว คราวที่แล้วก็เกือบจะโดนมหา'ลัยเล่นงานมาทีนึง
บอกตรงๆ ข้ากลัววะ เดียวนี้มีแต่เรื่องบ้าๆ บอๆ แล้วสื่อก็ชอบมา
ถามข้า ให้ข้าออกความเห็นอยู่เรื่อย”

“เอาเถอะวะ ก็คราวที่แล้วเ็งดันไปพูดซะจนคนเขาเชื่อกันทั้ง
บ้านทั้งเมือง เ็งก็เลยกลายเป็นสัญลักษณ์ของเรื่องมลายไปแล้ว พอ
โลกจะแตก เขาก็เลยต้องไปถามเ็งว่าโลกจะแตกจริงรีไจเปล่า”

“เออๆ พอได้แล้ว หยุดแซวข้าซะที วันนี้ไม่มีอารมณ์นะเว้ยบอก
ตรงๆ อยากให้โลกมันแตกซะทีก็ดีเหมือนกัน ไม่อยากอยู่แล้วโลกบ้าๆ
แบบนี้”

“นี่เ็งทะเลาะกับเมียมาอีกแล้วละสิ”

ประภพเงียบไปชั่วครู่

“เ็งอยู่ที่ทำงานรีไจแล้ววะทิม หรือว่าอยู่ที่คอนโด”

“อยู่ที่คอนโด”

“ตอนนี้ข้ามาถึงข้างล่างนี้แล้ว กำลังจะขึ้นลิฟต์ไปหา”

“อ้าวเฮ้ย! ขึ้นมาเลย มาคุยกันข้างบนนี่ดีกว่า”

ทิมวางโทรศัพท์ไว้ที่เคาน์เตอร์ครัว สันติริษะอย่างแปลกใจ พวก

อาจารย์มหาวิทยาลัยนี่ก็จะหลบงานเมื่อไหร่ก็ได้ มีอิสระเสรีกว้างงานของเขาเสียอีก

ปีที่แล้วประภพรับคำทำนักรักษาการคนหนึ่ง ได้แย้งกันในหัวข้อ “ผีมีจริงหรือไม่” ผ่านรายการสดทางจอโทรทัศน์ นักวิชาการคนนี้มีชื่อเสียงจากการโจมตีความเชื่อมงาย ไสยศาสตร์ และภูตผีปีศาจของคนไทยอย่างเผ็ดร้อน ที่โด่งดังที่สุดคือประเด็นว่าผีไม่มีจริงในโลกนี้ ส่วนรองศาสตราจารย์ ดร. ประภพนั้นไปในฐานะของคนที่ไม่เชื่อว่ามีจริง และนำหลักฐานทางวิทยาศาสตร์มายืนยันได้ ประกอบกับคำอธิบายตามหลักฟิสิกส์ควอนตัม รายการให้ผู้ชมโหวตลงคะแนน ปรากฏว่าระหว่างที่ได้กันอยู่นั้นผู้ชมให้คะแนนประภพชนะขาดลอย

เมื่อประภพกลับไปทำงานในอาทิตย์ถัดมาก็มีข่าวลือว่าทางมหาวิทยาลัยจะตั้งคณะกรรมการขึ้นมาสอบสวน ทำนองว่ามีข้อร้องเรียนจากผู้ปกครองว่าอาจารย์จบปริญญาเอกด้านฟิสิกส์ของอนุภาค กลับไปชักจูงให้ชาวบ้านเชื่อว่าผีมีจริง แล้วจะสอนให้นักศึกษาเชื่อเหตุเชื่อผลได้อย่างไร และที่ยุ่งวุ่นวายไปกว่านั้นก็คือ บรรดาชมรมคั่นคว่ำเรื่องลี้ลับและพวกสดีเฟื่องจากทั่วประเทศแห่กันมาติดต่อขอให้อาจารย์ประภพคนดังช่วยไปปรากฏตัว หรือร่วมในงานคั่นคว่ำวิจัย มีทั้งชวนไปสำรวจอาคารผีสิง พิสูจน์พระเครื่องของขลัง ไปจนถึงรายการตามหามักกะเสีผล ตามหาเหล็กไหล และสารพัดเรื่องประหลาดจากทั่วประเทศ ความวุ่นวายทั้งหลายทำให้อาจารย์ประภพต้องลาพักร้อน แล้วหลบมาอาศัยอยู่กับทีมหลายวัน จนกระทั่งเรื่องสงบลงจึงได้กลับไปทำงานอีกครั้ง

ทีมรู้สึกหิวจึงไปเปิดตู้เย็น เอาโยเกิร์ตเตี๊ยมไปปั่นตอกไข่ดิบลงไป

สองฟอง ใส่ซีเรียลและลูกพรุนลงไปหลายชิ้น ขณะที่กำลังปั่นละเอียด
ในเครื่องปั่นอยู่นั้น ประภพเปิดประตูเข้ามาพอดี

“แหะ!” อาจารย์คนดังกล่าวทำหน้าเบ้ มองอาหารของทิมด้วยสีหน้า
รังเกียจ

“เมื่อไหร่เง็งจะเลิกกินอ้วนเด็กซะทีวะ เห็นแล้วอยากจะอ้วนตาม
ไปด้วย”

ทิมหัวเราะ เขาเปิดฝาเครื่องปั่นเทใส่แก้วใบใหญ่แล้วยกขึ้นดื่ม
ประภพส่ายหน้า วางกระเป๋าเสื้อผ้า แล้วทิ้งตัวลงที่เก้าอี้รับแขก
ยกแขนกำยหน้าผากมองเพดาน

ทิมมองกระเป๋าเสื้อผ้าใบโตแล้วนึกขำ

“ดูจากกระเป๋าเดินทางที่เง็งหิ้วมาด้วยนี่ เซอร์ล็อก โฮล์มส์อย่างข้า
วิเคราะห์ห้อออกมาได้สามเรื่อง หนึ่งคือการหนีออกจากบ้านในครั้งนี
มีการวางแผนล่วงหน้าอย่างรอบคอบ เพราะเง็งต้องแอบเก็บเสื้อผ้า
ตอนกลางดึกไม่ให้ลูกสาวเห็น พอตอนเช้าก็ต้องแอบลากกระเป๋านี้ใส่รถ
ไปมหา'ลัยด้วย สองคือเง็งตั้งใจจะมากินฟรีอยู่ฟรีที่บ้านข้าเป็น
ระยะเวลาสิบวันเป็นอย่างน้อย ดูได้จากขนาดกระเป๋า”

เพื่อนของเขาถามทั้งที่ยังกำยหน้าผากว่า

“แล้วเรื่องที่สามล่ะ”

“เรื่องที่สามคือเง็งมีปัญหาเกี่ยวกับแม่ยายถึงได้มาที่นี่ ถ้าไม่ใช่ร้อย
เปอร์เซ็นต์ แม่ยายของเง็งก็ต้องมีส่วนในปัญหาของเง็งด้วยอย่างน้อย
สี่สิบเปอร์เซ็นต์”

อาจารย์หนุ่มยันตัวขึ้นนั่ง

“โอ้โฮ! แม่่นะ เง็งรู้ได้ไงวะ เรื่องที่สามนี่ใช้หลักอะไรสังเกต”

“ไม่เห็นจะยากเลย เวลาเอ็งทะเลาะกับเมียที่ไรต้องมีเรื่องแม่ยาย มาผสมโรงด้วยตลอดเลย” ทิมพูดหน้าตาเฉย

“อูย! ชำนาญที่ใช้หลักวิชาอะไร ที่แท้ก็มั่วนี่เอง”

“แล้วมันถูกไหมล่ะ ที่เฒ่ามานี่ไม่ใช่เรื่องแม่ยายหรือหะ”

ประภพถอนหายใจ ส่ายหน้า

“มันก็ไม่เชิงหรือหะ เรื่องมันยาว นี่เอ็งเลิกถือศีลรั้ง มีเบียร์รีเปล่า หรือเหล้าก็ได้ ข้าอยากจะเมาเต็มแก้วแล้ว”

“ข้าไม่มีหรือหะ อย่าเมาเลยวะขอรับรอง ข้าชี้เกียจฟังเอ็งพละม”

ทิมหยิบน้ำผลไม้กระป๋องจากตู้เย็นยื่นส่งให้ แล้วนั่งลงที่เก้าอี้ รับแขกใกล้ๆ กัน ประภพเป็นชายร่างท้วม หน้ากลมใส่วั้น ท่าทางทรงภูมิ ทิมพอจะรู้เรื่องความระหองระแหงระหว่างสามีภรรยาคู่นี้ แต่ไม่ค่อยเข้าใจสาเหตุเท่าไร แต่ละเรื่องที่ประภพเคยเล่าให้ฟังนั้นช่างดูเป็นเรื่อง เล็กน้อยเหลือเกินในสายตาของเขา

ครั้งนี้ก็เช่นกัน ประภพเล่าว่า

“เมื่อคืนนี้ข้ากับหนึ่งทะเลาะกันแรงมากแรงที่สุดตั้งแต่แต่งงาน กันมา ทะเลาะกันเสียงดังจนลูกสองคนร้องไห้กอดกันกลมเลย ข้ารู้สึก แย่มาก รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นพ่อที่เลวมาก ที่ออกมาวันนี้ก็เพราะ ไม่อยากให้ลูกเสียใจไปมากกว่านี้”

“ทะเลาะกันเรื่องอะไรวะเพื่อน”

ประภพบิ่บกระป๋องน้ำผลไม้ดังกร๊อบ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“หนึ่งหาว่าข้าเป็นต้นเหตุทำให้รู้ท่อในส้วมตัน แม่ยายตัวดีก็ เข้าข้างลูกสาวพูดเถียงฉอดๆ ข้าจึงอยากจะเอาน้ำร้อนสาดหัวแกแตกไปเลย โชคดีนะที่ยังใจไว้ทัน ไม่อย่างนั้นเป็นได้เห็นดีกันแน่ๆ”

ทิมอยากจะวิ่งออกไปหัวเราะข้างนอก แต่เกรงว่าเพื่อนจะโกรธ จึงเก็บอาการไว้ พยายามพยักหน้าให้กำลังใจ

“โชคดียิ่งๆ ที่เอ็งไม่ทำอะไรรุนแรงลงไป ยิ่งไงเขาก็เป็นผู้หญิง”

“เรื่องของเรื่องคือทอมันตันก็เพราะมีเส้นผมไปอุดอยู่ แล้วเขาก็โทษข้าคนเดียวเพราะข้าเป็นคนใช้ห้องน้ำนั้นมากที่สุด เอ็งเข้าใจไหมวะ ว่าคนเราก็ต้องมีผมร่วงกันบ้าง แล้วข้าจะไปห้ามไม่ให้ตัวเองขนร่วงได้ยังไงวะเอ็งลองคิดดูสิ”

“ตกลงผมหรือขนกันแน่วะ” ทิมกลั้วหัวเราะ

เพื่อนเขาไม่ช้า ยกน้ำผลไม้ดื่มแล้วพ่นลมหายใจดังพรีด

“บอกตรงๆ ว่าข้าทั้งอึดอัดทั้งรำคาญใจ ผู้ชายอย่างเราดันต้องไปอาศัยบ้านแม่ยายอยู่ ต้องทนสายตาดูถูกเหยียดหยามทั้งกลางวันและกลางคืน ทั้งชั้นล่างและชั้นบน...”

“ข้าว่าเอ็งคิดมากไปรีไปเล่า คุณแม่ของหนึ่งก็เป็นคนดีออก”

“เฮอะ! เอ็งก็พูดได้ดี แม่เขาเอ็นดูเอ็งอย่างกับพระเอกลิเก ข้ามันหมาหัวเน่าเว้ย แล้วก็เคยพูดกับหนึ่งแล้วว่าให้ย้ายกลับไปอยู่ที่บ้านเก่า ข้าเอาไหมรถก็ช่วยกันผ่อนก็ได้ ข้าไม่เข้าใจเลยว่าทำไมหนึ่งไม่เห็นด้วย คอยแต่อ้างโน่นอ้างนี่ตลอด สุดท้ายก็ยังเป็นลูกแหงติดแม่เท่านั้นแหละ”

“ข้าว่าบ้านแม่ยายเอ็งก็ใกล้ที่ทำงานหนึ่งมากเลยนะ เด็กๆ ไปโรงเรียนสะดวก อีกอย่างนะไอ้ภพช่วงนี้รายได้จากงานวิจัยของเอ็งมันก็น้อยลงไม่ใช่หรอ ถ้าย้ายออกมาคิดยังไงก็ไม่คุ้ม อยู่ที่นี่ยังมีคนช่วยเหลือลูก”

“เอ็งนี่พูดเหมือนเมียข้าเป๊ะเลย ตกลงนี่เอ็งเป็นพวกเดียวกับข้า รีบเล่าวะ”

“ก็มันจริงนี่หว่า ข้าไม่ได้เข้าข้างเมียเอ็งนะ ข้าพูดไปตามเหตุผลต่างหาก เพื่อว่าสติสติของเอ็งจะกลับคืนมาบ้าง”

ประภพฮึดฮัด

“เรื่องพวกนั้นทำไมข้าจะไม่รู้ ข้าเข้าใจดี มันก็เลยหาทางออกไม่ได้อยู่นี่ไง”

“หาไม่ได้ก็ไม่ต้องหาสิวะ คราวที่แล้วเอ็งก็พูดเองไม่ใช่หรอว่า แม่ยายคือออกซิเจน เวลาไม่มีค่อยรู้สึกอะไรแต่ถ้าขาดขึ้นมาเมื่อไหร่ถึงจะรู้สึก”

เพื่อนเขาหัวเราะหึๆ

“เออใช่ ข้าเคยพูดอย่างนั้น เหน็บหายไม่รู้ว่าคิดออกได้ยังไง”

ทิมลุกไปเทถ้วยใส่จาน นำมาวางไว้ที่โต๊ะรับแขก

ประภพหยิบถ้วยใส่ปากเคี้ยว แล้วพูดว่า

“คนเรานี้หนอ ยิ่งอายุมากขึ้น ก็ยิ่งค้นพบสัจธรรมมากขึ้น”

“พอเลย ข้ารู้เสียทั้งสัจธรรมของเอ็งแล้ว”

ประภพพูดยิ้มๆ ว่า

“หนุ่มพรมจรรย์อย่างเอ็งย่อมไม่เข้าใจความเจ็บปวดของข้าเป็นธรรมดา แต่เอ็งก็ควรดูข้าไว้เป็นตัวอย่าง การแต่งงานมันมีแต่ความทุกข์นะเว้ยทิม คนในอยากออก คนนอกอยากเข้า ปลุกเร้าผิดคิดจนเรือนทลาย ฮ่าๆ”

“เคลของเอ็งเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีเว้ย ข้าไม่เอามาลอกเลียนแบบให้โง่หรอก”

เพื่อนของเขาทำตาเหม่อลอย

“จริงๆ แล้ว ในช่วงชีวิตนี้ข้าจำได้ว่าเคยมีความสุขมากๆ อยู่ครั้งหนึ่งตอนนั้นข้ากับหนิงยังเรียนอยู่มหา'ลัย ข้าชวนเขาไปดูหนังรอบบ่ายด้วยกัน

หนังเรื่องนั้นห่วยมาก แต่ว่าข้าได้จับมือหนังเป็นครั้งแรกในโรงหนังนั้นแหละ ข้าว่าเขาคงจะรออยู่นานแล้ว เพราะเขาวางมือไว้บนที่เท้าแขนเก้าอี้แบบนี้ รอให้ข้าจับ แต่ว่าข้ามันซี้ซั๊ดเอง กว่าจะรวบรวมความกล้าได้หนังก็หายไปครึ่งค่อนเรื่องแล้ว”

“พอได้จับมือแล้วเป็นยังงัยบ้าง”

“ก็ตื่นเต้นลิ่วๆ มีความสุขที่สุด จากนั้นสิบปีให้หลังก็กลายเป็นสภาพอย่างที่เห็น นอนแก้ผ้าเอาสะดือชนกันยังไม่ตื่นเต้นอะไรเลย”

“ข้ารู้นะว่าเอ็งต้องการอะไร ข้าไม่กลัวเว้ย ไม่ต้องมาซู้กันซะให้ยาก”

ประภพขยับแว่น เลนส์สะท้อนแสงวาว

“วันนี้เอ็งจับมือคุณเพิร์ลของเอ็งรึยัง ระวังนะเว้ย! ชีวิตคนเรามันสั้นนัก อยากทำอะไรก็จงรีบทำซะ ดักดวงความสุขเอาไว้แม้ว่ามันจะน้อยนิดยังไงก็ต้องเอาไว่ก่อน เพราะหลังจากนั้นเอ็งจะตื่นขึ้นเผชิญกับความจริงที่โหดร้าย ฮึๆ”

“ข้าไม่รีบร้อนหรอกวะ ข้ามันหัวโบราณ”

“อูย! เอ็งทำไม่เป็นมากกว่ามั้ง นี่ถามจริงๆ ไปเมื่อนอกมาหลายปี มีฝรั่งสวยๆ ทั้งผมแดงผมทองมาขอปด้อยหลายคน ตกลงเอ็งได้ประสบการณ์อะไรมาบ้าง”

“ทำไมวะ คนเราคบกันนี้ต้องหวังจะมีอะไรกันอย่างเดียวเลยหรอ”

“มันก็ต้องมีบ้างเว้ย นี่อะไรกัน ไม่มีอะไรเลย เป็นไปได้ยังไงลองนึกดูดีๆ เอ็งอาจเสร็จเร็วจนจำไม่ได้”

“โธ่บ้า ไม่มีเว้ย ข้าไม่หมกมุ่นอย่างเอ็งหรอก”

“แบบเกือบๆ ก็ไม่มีเลยหรอ”

“เกือบๆ นะพอมี” ทิมพูดไม่เต็มเสียง “แต่พอซักจะเลยเถิด
ซำกัหนักกลับที่พักระก่อน”

ประภพเอามือขยุ้มผมตัวเอง ร้องว่า

“อะไรวะ! ทำไมเอ็งโง่อย่างนี้ อุตส่าห์ไปถึงที่นั่นแล้วแท้ๆ
เสียชาติเกิดฉิบหาย”

“ไม่เอาหรอก ซำกัลัวโรคติดต่อ”

เพื่อนจ้องหน้า ลดเสียงลง

“ข้าว่ามันไม่ใช่แค่นั้นหรอก เอ็งต้องมีเหตุผลอื่น”

“เหตุผลอะไร”

“เอ็งกลัวอาคมเสื่อม พอเอ็งเชื่อแบบนั้นเอ็งยังไม่กล้า เพราะมันจะ
เสื่อมจริงๆ”

ทิมนิ่งเงียบไม่ตอบ ประภพจึงเอ่ยว่า

“ไหนบอกว่าเลิกใช้คาถาอาคมแล้วไง บอกว่าคนสมัยนี้เห็นว่
งมกาย ใครรู้เข้ามันน่าอายอย่างโน้นอย่างนี้”

ชายหนุ่มถอนหายใจ

“มันก็เลิกแล้วนั่นแหละ แต่ก็คิดถึงพ่อ เสียดยากสินที่พี่มาด้วย
เลยถือศีลห้าไว้ ภาพนิมิตจะได้ไม่หายไป”

อาจารย์คนดังพยักหน้า

“ถึงตอนนี้เอ็งก็ยังยืนยันใช่ไหมว่าเอ็งเป็นผู้บริสุทธิ์”

ทิมหัวเราะ

“เอ็งนี่ยังบ้าไม่เลิก เอาตัวเองให้รอดก่อนดีกว่ามั้ง แล้วค่อยมา
เป็นห่วงข้า”

“ข้าแค่สงสัยว่าเอ็งจะรักษาวลสงวนตัวอย่างนี้ไปได้อีกนานแค่ไหน
แล้วอย่างนี้ เด็กเอ็งเขาไม่ผิดสังเกตอะไรบ้างหรือ”

“ก็คบกันไปธรรมดา ถ้าข้าได้แต่งงานเมื่อไหร่ ทำอะไรก็ไม่ผิดศีลแล้ว
ไม่เห็นมีอะไรต้องห่วงเลย อย่างคีนี่คุณเพิร์ลชวนข้าไปฟังเพลง
ด้วยกัน ไม่นั่นะข้าอาจจะได้จับมือเขาก็ได้ ทำทางจะนิมนต์ดู อยาก
จะลองจับอยู่เหมือนกัน”

“ระวังเขาตะโกนร้องให้คนช่วยนะ”

“ไม่มีทาง” ทิมพูดยิ้มๆ

“จริงๆ ข้าไม่อยากจะอวดเลยนะ กลัวเอ็งจะอิจฉา คุณเพิร์ลเอา
อกเอาใจข้ามาก จะไปเที่ยวฟังเพลงกันที่ไหนเขาเลือกเองหมดเลย ไม่
ถามซักคำว่าข้าชอบรีเปล่า”

“เออ แล้วนี่ตกลงเอ็งได้ไปเจอคุณพ่อของคุณเพิร์ลมาแล้วรึยัง”

“ไปมาแล้ว แนวโน้มดีมาก อีกหน่อยท่านคงให้เกียรติมาเป็น
พ่อตาข้าแน่นอน” ทั้งคู่หัวเราะพร้อมกัน ทิมลุกขึ้นไปเทชนมขบเคี้ยว
ใส่จานมาให้เพื่อน

“คุณพ่อคุณเพิร์ลคุยสนุกมาก ข้าไปเจอท่านบนสำนักงานของ
อาคาร อยู่ชั้นบนสุดเลย วันนั้นท่านมาประชุมกับผู้บริหารพอดี”

“ตึกที่เอ็งทำงานอยู่นะหรือ”

ทิมพยักหน้า

“ข้าเคยเล่าให้เอ็งฟังรึยังว่าข้าจีบคุณเพิร์ลที่ไหน”

“เคยเล่าหลายทีแล้ว”

ทิมแสรังไม่ได้ยิน

“ข้าพบคุณเฟิร์ลครั้งแรกเพราะเรื่องหลอดไฟเสียซ้ำซาก วันนั้น ข้าเป็นตัวแทนของน้องๆ ที่ออฟฟิศขึ้นไปไวยเจ้าของอาคาร เราแจ้งซ่อมไปหลายทีแล้ว พวกช่างก็นิสัยแย่มากไม่รับผิดชอบเลย ตอนแรกข้ากะว่าต้องแกล้งทำให้น่ากลัวหน่อย แต่พอเห็นคุณเฟิร์ลยืนอยู่ในสำนักงาน ข้าก็ลืมไปหมดเลย เอ็งเคยได้ยินคำว่ารักแรกพบไหม”

ประภพทำท่าหาหวอดเบื้อหน้า

ทิมยิ้ม นึกถึงเหตุการณ์ในวันนั้น

“มันคือความรู้สึกอย่างหนึ่ง มันเหมือนฟ้าถล่มลงมาตรงนั้นเลย...”

“แล้วเอ็งก็เลยเป็นลม”

“ไม่ใช่เว้ย ข้าลื่นหกล้มตะหาก ไม่มีใครทำน้ำหกไว้ตรงนั้น ข้าเองก็มัวแต่มองคุณเฟิร์ลเลยไม่ทันดู คนเขาตกใจกันใหญ่ อยู่ดีๆ มีหนุ่มหล่อมาลื่นล้มอยู่ที่หน้าประตูสำนักงานอาคาร คุณเฟิร์ลวิ่งมาถามว่า ‘เป็นอะไรไหมคะคุณทิม!’ เอ็งคิดว่าข้าจะตกใจขนาดไหน สาวสวยขนาดนั้นรู้จักชื่อข้าได้ยังไง คนเพิ่งเจอกันครั้งแรกแท้ๆ”

“ก็เอ็งห้อยป้ายชื่อของบริษัทอยู่ไม่ใช่หรือ”

ทิมแหมปาก พุดด้วยน้ำเสียงขุ่นๆ

“นี่เอ็งอย่าขัดคอได้ไหม ที่ข้ายังอดทนฟังเอ็งพละมามาได้ตั้งนานจริงอยู่ว่าข้ามีบัตรพนักงานแขวนอยู่ที่หน้าอก แต่เอ็งไม่รู้สึกละอายใจบ้างหรือว่าทำไมเขาต้องเรียกชื่อข้าด้วย ข้าว่านะมันเป็นคือฟ้าบันดาลแท้ๆ เลยเอ็ง”

“ข้าไม่เห็นว่ามันจะแปลกตรงไหนเลย เอ็งเป็นพนักงานของบริษัทที่มาเช่าอาคาร ก็คือลูกค้าของคุณเฟิร์ลนั่นแหละ ยังไงเขาก็ต้อง

ดูแลเองอยู่แล้ว” ทิมจีปากจึกจึก

“ข้าเริ่มเห็นใจเมียเองขึ้นมาแล้วจริงๆ ไอ้ภพ คุยกับเอ็งนี่มันไม่สนุกเลย พับผ้าเถอะ นี่หนึ่งทอนเอ็งมาได้ยังไงตั้งเป็นสิบปี”

“เอาเถอะ เชิญเอ็งสำเร็จความใคร่ต่อไปได้เลย”

ทิมหัวเราะ

“ยังไงข้าก็เชื่อว่าเป็นพรหมลิขิตแน่ๆ วันนั้นคุณเพิร์ลรับเรื่องร้องเรียนจากข้า แล้วรีบจัดการเรียกพวกช่างประจำอาคารมาแจ้งต่อหน้าข้า คุณเพิร์ลอายุยังไม่เท่าไรแต่ดูชะมัดเลย เด็ดขาดมาก”

“เขาเรียกว่าเป็นนักบริหาร มีภาวะผู้นำ คนอื่นเขาไม่ไร้สาระอย่างเอ็งหรอก”

“หลังจากนั้นข้าก็หาเรื่องขึ้นไปทำสำนักงานอาคารอยู่เรื่อย จนพนักงานแถวนั้นเขาจำหน้าข้าได้ แต่ข้าก็ไม่ได้เจอคุณเพิร์ลสักที เพราะคุณพ่อเขามีโรงแรมอยู่ที่หัวหินด้วย คุณเพิร์ลต้องวิ่งไปมาระหว่างกรุงเทพฯ กับหัวหิน แต่เอ็งเชื่อไหมว่าคนมันดวงจะได้เป็นแฟนกันจริงๆ บริษัทที่เป็นลูกค้าของข้าดันไปจัดสัมมนาที่โรงแรมของคุณเพิร์ลที่หัวหิน ก็เลยได้เจอกันอีก คราวนี้ข้าเลยขอเบอร์โทรศัพท์แล้วก็นัดกินข้าวกันที่กรุงเทพฯ”

“เรื่องราวหลังจากนั้นเอ็งเคยเล่าให้ข้าฟังแล้ว ไม่ต้องเล่าต่อแล้ว ว่าแต่ว่า เอ็งมีกำหนดจะแต่งงานเมื่อไหร่ล่ะ”

“แฮม! ไอ้ภพนี่เอ็งถามจริงๆ หรือตั้งใจจะประชดข้าวะ” ทิมยิ้มขวยเขิน “คือข้าน่าจะพร้อมอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ว่าคุณเพิร์ลเขาจะคิดยังไง ข้าเองก็ไม่กล้าถาม”

“เดี๋ยวก่อนนะ ไอ้ที่เอ็งเพ้ออยู่นี้ฝ่ายนั้นเขารู้เรื่องด้วยรีเปล่า”

“รู้เรื่องอะไร”

“เขาเคยยอมรับว่าเอ็งเป็นแฟนต่อหน้าคนอื่นบ้างแล้วรียัง”

“ทำไมเอ็งถามอย่างนี้วะ! เขาก็ต้องยอมรับอยู่แล้ว คนอย่างข้าไม่เคยพลาดเรื่องนี้เอ็งก็รู้อยู่”

“คนอย่างเอ็งนี่แหละที่น่าเป็นห่วงที่สุด ตกลงเขาเคยยอมรับว่าเป็นแฟนแบบซัดๆ รียัง อย่างเช่นว่า อยู่ต่อหน้าเพื่อนฝูงก็แนะนำเอ็งว่านี่พี่ทิมแฟนของเพิร์ลอะ อะไรทำนองนี้” ทิมอ้อมแอ้ม

“ยังไม่เคยมีเหตุการณ์อย่างที่เอ็งว่า แต่ข้าแน่ใจว่าเขาชอบข้าก็แล้วกัน”

ประภพเกาศีระชะ

“นี่เอ็งคบกับผู้หญิงคนนี้นานานแค่ไหนแล้ว”

ทิมนับนิ้ว

“ก็...ราวๆ สามเดือนได้”

อาจารย์หนุ่มตบเข้าตัวเอง

“นั่นปะไร”

“นั่นปะไรอะไรของเอ็ง”

“ยังงี้ก็เผื่อใจไว้บ้างนะ ไอ้ทิม ข้าขอเตือนไว้ในฐานะของคนที่เคยผ่านอะไรทำนองนี้มาก่อน”

“เอ็งลืมภาพเก่าๆ ไปได้เลย ครั่งนี้ข้ามั่นใจว่าของจริง”

ประภพถอนหายใจ แล้วก็ลุกขึ้นตบไหล่เขาเป็นเชิงให้กำลังใจ จากนั้นเพื่อนก็ไม่เข้าชี้หรือแหย่เขามาก ลุกขึ้นลากกระเป๋าเสื้อผ้าหยาเข้าไปในห้องนอน

ทิมเอนหลังพิงผนังโซฟา หม่อมมองออกไปนอกกระเบื้อง

บัดนี้แสงตะวันคลายความร้อนแรงลงมาก อากาศเริ่มเย็นสบาย มีลมพัดผ่านมานับวันไปมา ชายหนุ่มพยายามนึกถึงใบหน้าของหญิงสาวที่เขารัก แต่ภาพเรือนไทยของบรรพบุรุษกลับผุดขึ้นมาแทน แล้วทิมก็นึกถึงแม่ ทิมไม่ได้โทรไปหาแม่นานมากแล้ว ทิมยังไม่เคยเล่าเรื่องเพื่อนผู้หญิงคนใหม่ให้แม่ฟังเลย ทิมคิดในใจว่าพรุ่งนี้เขาจะโทรหาแม่ และจะต้องอดทนฟังแม่บ่นโดยไม่เถียงให้ได้

บทที่ ๒

เฟิร์ล - นักร้องหญิงสาวที่ทิมเฝ้านั่ง นั่งท่าคางฟังกเพลงอยู่ที่เก้าอี้ตรงข้ามเขาตอนนี้ แสงสีวูบวาบอาบไล้ใบหน้าารังดงามดูชาวในแสงสลัว ทิมอมยิ้มมองหล่อนอย่างไม่รู้จักเบื่อ

หญิงสาวหันมาเห็นเขาก็ขมวดคิ้ว “เป็นอะไรคะ มองอยู่นั่นแหละ ทำหน้าอย่างกับคนปัญญาอ่อน”

ชายหนุ่มสะดุ้ง แล้วหัวเราะเหะๆ

“ก็มองคนสวยไง อย่าโกรธเค้าเลยนะ เวลาอยู่ใกล้คนสวยๆ แล้วจิตใจมันไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลย”

“พี่ทิม! เฟิร์ลเคยบอกหลายครั้งแล้วว่าอย่าพูดจาแบบนี้ มันไม่เหมาะกับหน้าตาของพี่เลยรู้ไหม...อื๊ย! พี่ทิม เพลงนี้เฟิร์ลชอบ...”

หล่อนปรบมือและโยกตัวตามจังหวะดนตรี ทิมรีบขยับยีกยกไปด้วยเพื่อให้กลมกลืนกับบรรยากาศ ผู้คนที่นั่งตามโต๊ะต่างๆ เป็นหนุ่มสาวแต่งกายหรูหรา บางคนลุกขึ้นยืนเต้น ทิมฟังไม่ออกว่าดนตรีเป็นแนวไหน อาจจะเป็นแจ๊ส หรืออะไรเขาก็เรียกไม่ถูก เห็นมีแซกโซโฟนและเปียโนด้วย เขาพยายามแสดงท่าทางมีความสุขกับเสียงเพลงอย่าง

เต็มที แม้ว่าในใจจะรู้สึกเฉยๆ ก็ตาม

พอเพลงจบเสียงปรบมือดังทั่วห้อง นักดนตรีขอบคุณแจ๊งว่า
ขอพักสักครู่ แล้วก็เปิดเพลงบรรเลงคั่นเวลา

ฉัตรพรยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบ ทิมเอ่ยว่า

“เพลงเพราะดีเหมือนกันนะครับ มิน่าคุณเฟิร์ลถึงชอบมาที่นี่”

“อือฮี้ แล้วพี่ทิมล่ะคะ สนุกไหม”

“สนุกสิครับ แค่นี้ได้อยู่ใกล้ๆ คุณเฟิร์ลผมก็มีความสุขแล้วล่ะ”

หญิงสาวเหมือนใจลอย ไม่ได้ใส่ใจฟังคำพูดของเขา เคาะนิ้วรัว
กับโต๊ะ นัยน์ตาคล้ายครุ่นคิดอะไรอยู่

ทิมกระสับกระส่ายมือบอบบางวางอยู่ใกล้แค่เอื้อม เขายังไม่เคย
จับมือหล่อนเลยสักครั้ง ฉัตรพรมากินอาหารกับเขา ฟังเพลง ชมภาพยนตร์
หรือไปเดินเที่ยวซื้อของที่ห้างสรรพสินค้า บางครั้งหล่อนก็ติดงานด่วนทำให้
ทิมรอเก้อ เขาและหล่อนไม่เคยบอกว่ารักกันหรือเป็นแฟนกัน ทิมคิดว่า
ถึงเวลาแล้วที่เขาต้องบอกรักหล่อน แต่ทว่ามันช่างเอื่อยปากได้ยากเย็น
เหลือเกิน หล่อนอาจจะรู้สึกว่าเขาเร่งรัดเกินไป

ทิมตัดสินใจว่าตายเป็นตาย เขาอำปากเตรียมจะพูด

จังหวะนั่นเอง ฉัตรพรยิ้มหน้าสว่างสดใสขึ้นมา ผุดลุกขึ้นยืน
ทักทายชายหนุ่มคนหนึ่ง พร้อมหันมาแนะนำกับเขาว่า

“พี่ทิมคะ นี่มาร์ตินค่ะ...มาร์ตินนี่พี่ทิม เพื่อนของเฟิร์ล...”

แนะนำแค่นั้น ฉัตรพรก็ทักทายเพื่อนหนุ่มของหล่อนต่อไปอย่าง
ดีใจ นายมาร์ตินคนนี้เป็นหนุ่มลูกครึ่งหน้าตาหล่อเหลาคมคาย ชวนให้
นึกถึงดาราละครโทรทัศน์ รูปร่างสูงแข็งแรงแบบนักกีฬา แต่งกายใส่สูท
ล่ำลองทับเสื้อเชิ้ตดูดีมีฐานะที่เดียว ฉัตรพรเกาะแขนคุยอย่างสนิสนม

ดูเหมือนมาร์ตินเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ สายตาที่หญิงสาวมองเพื่อนหนุ่มนั้น เหมือนใครเอาช้อนล่อมมาขูดหัวใจทิม แล้วราดด้วยน้ำส้มสายชูหมัก รู้สึกร้อนวูบวาบในทรวงอก หนุ่มลูกครึ่งและสาวสวยพูดคุยกันได้ไม่นาน มาร์ตินก็ขอตัวไปหาเพื่อนฝูงที่รออยู่อีกโต๊ะหนึ่ง ก่อนจะเดินไป เขายังยื่นมือมาให้ทิมจับอย่างมีไมตรี

“ไม่นึกเลยว่าเขาจะกลับมาอยู่ที่เมืองไทย” ฉัตรพรเอ่ยด้วยรอยยิ้มที่อ่านไม่ออก หลังจากนั่งลงแล้ว ทิมถูฝ่ามือกับกางเกงไปมาเหมือนมืออะไรเหนียวๆ ติดมือ หัวเราะเสียงแปร่ง

“แหม! หน้าตาดีนะเจ้าหมอนี่ แต่เดี๋ยวนี้ผู้ชายหน้าตาดีเป็นเกย์กันเยอะนะครีบ ยังไงต้องเช็กดูให้ดีๆ ก่อน อย่างพิตเนสที่ผมไปเล่นอยู่ประจำมีแต่เกย์ทั้งนั้น บางคนดูดีมาก ดูข้างนอกไม่รู้เลยละฮ่าๆ”

ฉัตรพรหัวเราะคิก

“พี่ทิมนี่ตกลงจิง เป็นอะไรมากรีเปล่าคะ”

“ป...เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร” เขายกเครื่องดื่มขึ้นจิบมือสั่น

วงดนตรีกลับมาบนเวทีอีกครั้ง เสียงดนตรีเร้าใจเริ่มขึ้น หญิงสาวใช้นิ้วเคาะโต๊ะ ดวงตาคุ่นคิด เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ฟังดนตรีเลย

ทิมพูดเสียงออดอ้อนเหมือนเด็กว่า

“เอาอีกแล้ว เอาเรื่องงานมาคิดอีกแล้ว บอกแล้วว่าเลิกงานแล้วก็ทำงานไว้ที่โต๊ะ อย่าเก็บมาคิดอีก ดูอย่างผมสิไม่มีเลย พอจบวันงานก็จบไปด้วย”

หล่อนผินยิ้ม

“จริงด้วยค่ะ เพิร์ลลืมหันตัวทุกที พอตีว่าช่วงนี้มีอะไรแปลกๆ

เกิดขึ้นที่อาคารบ่อยมาก เพิร์ลปวดหัวมากเลย ไม่รู้จะแก้ไขยังไงดี พอ
แก้เรื่องนี้ เดียวก็มีเรื่องใหม่”

“ผมเชื่อว่าไม่มีอะไรที่คนเก่งๆ อย่างคุณเพิร์ลจะแก้ไม่ได้หรอก”

“คือถ้ามันเป็นปัญหาทั่วไปเพิร์ลคงไม่กังวลหรอก แต่นี่มัน...”

หล่อนส่ายหน้า “เพิร์ลไม่รู้จะพูดยังไงดี พูดไปพี่ทิมก็อาจจะหาว่างมงาย
พี่ไม่เชื่อเรื่องแบบนี้อยู่แล้ว ไม่เอาหรอกไม่เล่าดีกว่า”

ท่าทีของหล่อนกระตุ้นความอยากรู้ของเขาขึ้นมา

“เล่าเถอะครับ ผมอยากฟัง อย่าให้ผมต้องลงไปถอดชาอ่อนนอน
เลยนะ”

ฉัตรพรนึ่งไปชั่วคราว แล้วเริ่มเล่าว่า

“พี่ทิมทราบใช่ไหมคะว่าที่ชั้นแปดของอาคารเรา ไม่มีบริษัทยอะไร
มาเช่ามานานแล้ว เราพยายามหาผู้เช่ามาหลายเดือน แต่ก็ไม่ลงตัวสักที”

“ชั้นแปด ที่ตอนนี้เป็นพื้นที่ว่างนะเหรอ”

“ใช่ค่ะ”

หล่อนตอบแล้วก็นิ่งเงียบไป

ทิมกะพริบตาปริบๆ ถามขึ้นว่า

“แล้วยังไงเหรอครับ มีปัญหาอะไร”

หญิงสาวถอนหายใจ

“พี่ทิมไม่ทราบเลยหรือคะว่าเวลานี้ที่อาคารของเรามีข่าวลือว่า
มีผีสิงอยู่ที่ชั้นแปด!”

ทิมกลืนน้ำลาย รู้สึกปั่นป่วนในท้อง

ฉัตรพรหัวเราะ

“ดูทำนายน้ำสิ พี่ไม่ชอบฟังไซ้ใหม่ จันเพิร์ลจะหยุดเล่าก็ได้”

“เล่าต่อไปเถอะครับ เวลานี้ผมอยากรู้มากเลย ช่วยเล่าต่อทีเถอะ”

หญิงสาวคลั่งแก้วในมือ

“เมื่อเดือนที่แล้ว มียามคนหนึ่งอ้างว่าโดนผีหลอก พี่ทิมเคยได้ยินเรื่องนี้ไหม”

ทิมสันศิริชะ

“ลุงยามคนนี้ จริงๆ แล้วเพิร์ลว่าก็เป็นคนที่เชื่อถือได้ ไม่เคยมีประวัติเสียหายอะไร ทำงานกับเรามานานหลายปีแล้ว คืบที่เกิดเหตุ แกเล่าว่าแกอยู่เวรกะดึก ราวๆ ห้าทุ่มได้ มีสัญญาณไฟเตือนที่เคาน์เตอร์ว่ามีไฟไหม้ที่ชั้นแปด แกก็เลยขึ้นลิฟต์ไปดู”

“แกขึ้นไปคนเดียว หรือมีใครขึ้นไปด้วย”

“ไปคนเดียวค่ะ ปกติแล้วตอนกลางคืนจะมียามอยู่เวรด้วยกันสองคน แต่บังเอิญวันนั้นเพื่อนยามของแกลาป่วยกะทันหัน แกก็เลยต้องอยู่เวรคนเดียว แกขึ้นไปคนเดียว ถือไฟฉายไปด้วยกระบอกหนึ่ง พอขึ้นไปถึงชั้นแปดก็ไม่มีใครเลย มันเป็นพื้นที่ว่างๆ มีพวกสายไฟอะไรต่างๆ พี่ทิมนึกภาพออกไซ้ใหม่คะ บรรยากาศอะไรมันน่ากลัวอยู่แล้ว ยิ่งตอนกลางคืนด้วย ก็ยิ่งดูน่ากลัวเข้าไปใหญ่ ลุงยามแกฉายไฟตรวจดูไม่เห็นอะไรผิดปกติ แกก็เลยกดลิฟต์จะลงมา ที่นี้ระหว่างที่รอลิฟต์นี้แหละ แกบอกว่ารู้สึกเหมือนมีใครมายืนอยู่ข้างหลัง แกเล่าว่าเส้นผมที่ท้ายทอยลุกตั้งเต่เลย รู้สึกว่าคนคนนั้น เจ้าคนที่ยืนอยู่ข้างหลังนี้ตัวสูงใหญ่มาก กลิ่นเหม็นเหมือนศพเน่าตลบอบอวลไปหมด แล้วก็ได้ยินเสียงหัวเราะด้วย แกบอกว่าแกไม่กล้ารอให้ลิฟต์มาแล้ว รีบออกไปทางประตูบันไดหนีไฟ วิ่งลงบันไดจากชั้นแปดลงมาถึงชั้นล่างรวดเดียวเลย”

ทิมหัวเราะถี่ๆ

“ทำไมแกไม่หันไปดูล่ะ อาจเป็นคนจริงๆ ก็ได้ เพียงแต่เป็นคนปากเหม็นเท่านั้นเอง”

“เพิร์ลก็ดูแกไปอย่างนี้เหมือนกัน ทำไมลุงไม่หันไปดูเล่า ถ้าเกิดเป็นขโมยขึ้นมาจริงๆ จะทำยังไง แต่ลุงยามแกล้งยืนยันคะว่ามันไม่ใช่คนแน่ๆ แกสาบานเลยว่าไม่ใช่คน ตอนเล่แกตัวสั้น หน้าซีด แกดูกลัวมากจริงๆ หลังจากนั้นแกก็ขอไม่อยู่เวรดีอีกเลย แต่เพิร์ลไม่อนุญาต ไม่อย่างนั้นจะเสียการปกครองหมด”

“แล้วสัญญาเตือนไฟไหม้มันเสียรีเปล่า มีใครไปตรวจบ้างไหม”

“ระบบเตือนไฟไหม้ของอาคารใช้ตัวเซนเซอร์จับควันกับความร้อนคะ ถ้าหากว่ามีควันหรือมีความร้อน มีอุณหภูมิเพิ่มขึ้นอย่างผิดปกติ มันก็จะส่งสัญญาณเป็นไฟกะพริบเตือน ซึ่งดูได้จากห้องคอนโทรลที่ชั้นล่าง หรือที่เคาน์เตอร์ยาม จริงๆ แล้วถ้ามีไฟลุกไหม้ มีเปลวเพลิงขึ้นมาจริงๆ กริ่งจะต้องดังทั่วทั้งอาคารเลย แต่ไม่ดัง แสดงว่าอาจจะแค่มีอุณหภูมิเปลี่ยนแปลง ก็เลยมีแค่ไฟกะพริบเตือนเท่านั้น”

“ลุงยามคนนี้จะเอาไปเล่าซะทั่วเลยใช่ไหม”

“เพิร์ลกำชับว่าอย่าไปพูดอย่าไปเล่า เดี่ยวผู้เช่าจะแตกตื่นกันเปล่าๆ แต่อย่างว่าแหละคะ บอกช้าไปหน่อย วันนั้นกว่าเพิร์ลจะรู้เรื่อง ก็เกือบจะเที่ยงแล้ว ชาวบ้านกระจายไปถึงไหนต่อไหนแล้ว เรื่องมันก็ไม่ได้จบแค่นั้น ลิฟต์ตัวหนึ่งเกิดมีปัญหาขึ้นมาอีกไม่ว่าใครจะกดไปที่ชั้นไหนมันก็จะชอบไปเปิดที่ชั้นแปดอยู่เรื่อย เหมือนกับว่ามีใครที่ขึ้นแปดกดเรียกลิฟต์แต่พอประตูลิฟต์เปิดออกก็ไม่เห็นมีใคร คนก็ยิ่งกลัวกันใหญ่

ลือกันไปว่ามีคนงานตายตอนก่อสร้างอาคาร โดนไฟฟ้าช็อตตายที่ชั้นแปด คราวนี้ยิ่งไปกันใหญ่เลยล่ะ เมื่อวานขึ้นบริษัทผู้เช่าที่ชั้นเจ็ดกับชั้นเก้าทำจดหมายร้องเรียนมาว่า พนักงานไม่มีสมาธิทำงานเพราะข้าวลือแบบนี้ พนักงานที่ทำโอทีตอนดึกๆ กลัวผีกันมาก ก็เลยทำจดหมายเร่งรัดให้ทางเราแก้ไขปัญหาโดยเร่งด่วน”

“คุณเฟิร์ลลองนิมนต์พระมาทำพิธีปัดรังควานหรืออะไรแบบนี้บ้างรึยัง”

“โอ๊ย! ทำแล้วล่ะะ นิมนต์พระมาชันเพลแล้วก็สวดมนต์ด้วย มีพระมาพรมน้ำมนต์ด้วย ที่ชั้นเจ็ดกับเก้าก็ทำ ทำพิธีอะไรสารพัด แต่เนี่ยคืนนี้เอาอีกแล้ว เมื่อก็โทรมาบอกว่าลิฟต์เจ๊งอีกแล้ว กดชั้นไหนก็ขึ้นไปชั้นแปด พรุ่งนี้เฟิร์ลจะต้องตามช่างมาดูแล้ว ปล่อยไว้อย่างนี้ไม่ได้ ลิฟต์คงมีปัญหาแน่นอนแหละล่ะ ไม่น่าจะมีอะไรหอก-พีทิมฟังเรื่องนี้แล้วมีความเห็นว่ายังไงบ้างคะ”

ชายหนุ่มล้งเลอยู่ชั่วขณะ

“พูดถึงเซนเซอร์จับควันของอาคาร มันจะส่งสัญญาณเตือนในกรณีไหนได้บ้าง”

ฉัตรพรทำหน้าขงน

“ก็ถ้ามีควัน หรือมีความร้อนไงคะ”

“เมื่อก็คุณเฟิร์ลบอกว่าถ้าอุณหภูมิเพิ่มขึ้น มันจะมีไฟเตือนที่ห้องคอนโทรลใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ อย่างเช่นถ้ามีไฟลุกเริ่มมีความร้อน มันจะเตือนทันทีเลย”

“แสดงว่ามันจับความเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิในพื้นที่”

“ใช่ค่ะ จะว่าอย่างนั้นก็ได้อ”

“แล้วถ้าอุณหภูมิลดลงล่ะ มันจะเดือนไหม”

หญิงสาวเอียงคอ

“เอ...ไม่แน่ใจเหมือนกันค่ะ ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นนะคะ เพราะ
ว่าเซนเซอร์นี้มีติดอยู่ทุกชั้น ถ้ามันไวต่อความเย็น เวลาผู้เช่าเปิดแอร์
ไฟเดือนก็ต้องเดือนทุกทีไป อย่างนั้นคงไม่เวิร์กแน่ๆ”

ทิพย์ยกหน้า คิดในใจว่าเวลาเปิดเครื่องปรับอากาศ อุณหภูมิใน
สำนักงานทั่วไปคงไม่ต่ำกว่ายี่สิบองศาแน่ๆ แต่นี่เขากำลังพูดถึงความ
หนาวเย็นที่มาพร้อมเสียงกรีดชวนสยดสยอง เวลาอย่างนั้นอุณหภูมิจะ
ลดลงสักเท่าไรก็ไม่รู้ ทิพย์สลับความคิดนั้นออก

ฉัตรพรดูจะสนใจกับคำถามแปลกๆ ของเขา หล่อนเลิกคิ้ว
นัยน์ตางามจ้องมองเขาด้วยความสนใจเต็มที่

ทิพย์กระแอมก่อนพูดว่า

“ผมแค่นี้ก็อะไรนิดหน่อย เอาไว้ผมจะลองไปคิดๆ ดู เผื่อจะช่วย
หาคำตอบอะไรได้บ้าง”

“ขอบคุณค่ะพี่ ขอบคุณจริงๆ ที่ช่วยกันคิด เพิร์ลอี๊ดอัดมาเป็น
อาทิตย์ๆ แล้ว รู้สึกไม่สบายใจเลย ถ้าหากว่าพี่ทิพย์มีคนที่พอจะรู้
เรื่องแบบนี้ ช่วยแนะนำให้ด้วยนะคะ คุณพ่อถามเพิร์ลอยู่ตลอดเวลาว่า
หาใครมาช่วยบ้างรึยัง”

“เออ ผมก็กำลังนึกถึงเจ้าประภาพอยู่เหมือนกัน มันน่าจะพอมี
คำอธิบาย—”

“ประภาพ!” ฉัตรพรทวนชื่อนั้น “อาจารย์ประภาพที่เคยไปออก
รายการทีวีนั้นหรือคะ อย่าบอกนะว่าพี่ทิพย์รู้จัก”

“นั่นแหละ เพื่อนสนิทผมเอง”

“ว้าว! ถ้าอย่างนั้นรีบชวนมาเลยนะคะ บอกอาจารย์ว่าเชิญมาจับผีที่ตึกของเฟิร์ลได้เลย”

ทิมทำหน้าเนื่อ

“อย่าเพิ่งพูดแบบนั้นเลยครับ ฟังแล้วเสีย ผมว่ามันอาจจะไม่มีเหตุการณ์อะไรแล้วก็ได้ อย่าเพิ่งคิดกังวลให้มากนักเลย”

ปรากฏว่าทิมทำนายผิด เพราะสองวันต่อมาเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นที่อาคารสำนักงานแห่งนั้น พนักงานหญิงคนหนึ่งซึ่งทำงานอยู่ชั้นเก้าเกิดหายตัวไป ตอนแรกเพื่อนร่วมงานไม่มีใครสังเกตเห็นว่าหล่อนไม่ได้อยู่ที่โต๊ะทำงาน ต่อมาจึงมีคนสงสัยว่าเลยเวลาพักกลางวันไปนานแล้ว กระเป๋าถือและโทรศัพท์เคลื่อนที่ ข้าวของส่วนตัวต่างๆ ก็ยังอยู่ที่โต๊ะคอมพิวเตอร์บนโต๊ะเปิดไว้เหมือนทำงานค้างอยู่ แต่ตัวพนักงานคนนั้นหายไประลอกกลับ

ผ่านไปหลายชั่วโมง หลังจากติดต่อครอบครัวของพนักงานคนนี้ก็ยังไม่มีความหวัง บางคนเสนอให้แจ้งตำรวจ ขณะนั้นพระอาทิตย์ตกดิน ท้องฟ้าที่นอกหน้าต่างเปลี่ยนเป็นสีดำคล้ำ เพื่อนร่วมงานจับกลุ่มพูดคุยกันไม่ยอมเลิกงานกลับบ้าน ฉัตรพรและผู้ช่วยอีกสองสามคนทราบเรื่องก็ลงมาพบกับผู้บริหารของบริษัทดังกล่าวที่ชั้นเก้า ชาวแพร่ไปทั่วทั้งอาคาร ผู้คนจำนวนมากลงมาอยู่ที่โถงชั้นล่าง ซุบซิบกันราวกับมีอาชญากรรมเกิดขึ้นแล้ว

เรื่องราวแบบนี้เชื่อมโยงกับเรื่องผีหลอกยามที่ชั้นแปดได้เป็นอย่างดี ยิ่งกระพือกระแสลัวผีที่พูดกันไปปากต่อปาก ถ้าหากไม่รีบแก้ไข ชาวออฟฟิศก็อาจเล็ดลอดไปถึงหูสื่อใหญ่อย่างหนังสือพิมพ์หรือข่าวโทรทัศน์

คราวนี้อาคารก็จะถูกประทับตราว่าเป็นอาคารผีสิง แล้วความเสียหาย
อาจรุนแรงยากจะกู้คืน ทีมวิศวกรหาคำอธิบาย หล่อบอกเขากำลัง
ยุ่งอยู่และตัดสายไปทันที ทีมรู้สึกกระวนกระวายใจด้วยความเป็นห่วง
ขณะนั้นเขายืนอยู่ท่ามกลางผู้คนที่ยืนล้อมรอบ บริเวณหน้าลิฟต์
มีคนมุงดูกันอยู่เป็นจำนวนมาก จึงขยับเข้าไปดูใกล้ๆ

ลิฟต์ตัวขวาสุดซึ่งปิดตายไม่ใช้งาน ตั้งกรวยยางติดป้ายว่ากำลัง
รอซ่อมแซม ลิฟต์ตัวนี้เองที่ฉัตรพรเล่าว่าชอบขึ้นไปหยุดที่ชั้นแปด ทั้งๆ
ที่ผู้ใช้งานตั้งใจกดชั้นอื่น บัดนี้ ที่พื้นหน้าลิฟต์มีของเช่นไห้วมาวางอยู่
มีกระถางรูป พวงมาลัยดอกไม้วาง ตุ๊กตาช้างม้า แก้วใส่น้ำ แล้วยัง
มีผ้าแพรสีพันรอบกรวยยางหน้าลิฟต์อีกต่างหาก ทีมมอยัม ความเชื่อ
คนไทยเราเป็นอย่างนี้เอง เวลาทำอะไรก็จะพากันมาราบไหว้
ขอโชคลาภกันไว้ก่อน

ชายวัยห้าสิบกว่าสวมสูทผูกเนกไทคนหนึ่งคุกเข่าจูดรูป
บอกกล่าวต่อสิ่งที่มองไม่เห็น ก่อนจะชี้สั่งให้เจ้าหน้าที่อาคารเชิญ
ของเช่นไห้วเหล่านั้นออกไป ไปหน้าของเขาเคร่งเครียด เสียงพูดกังวาน
ทรงพลัง เขาคือนายวิรุฬ พ่อของฉัตรพร ผู้เป็นเจ้าของอาคารแห่งนี้ รูปร่าง
หน้าตาเขาชวนให้นึกถึงนกกินปลาตัวใหญ่ ผอมสูงยาว เดินงุ่มง่าม
ไปมาอยู่หน้าลิฟต์

“อ้าว! คุณนั่นเอง เพื่อนของเฟิร์ลใช่ไหม” วิรุฬเอย่ยักเมื่อทีม
เข้าไปไหว้

“ใช่ครับคุณอา เฟิร์ลปรึกษาผมเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน ผมจะพา
ผู้เชี่ยวชาญมาดูให้ว่ามีพลังงานแปลกปลอมอะไรแฝงอยู่รึเปล่า” ทีม
คุยโม้ไปเล็กน้อยเพื่อเอาหน้า

วิรุฬ่มองเขาด้วยท่าที่ไม่ไว้ใจ

“เดี๋ยวก่อนนะ! เพิร์ลเล่าอะไรให้คุณฟัง เราไม่ได้มีปัญหอะไรสักหน่อย คุณทำงานอยู่ที่นี้รึเปล่า คงไม่ใช่พวกนักข่าวหรอกนะ ช่วยบอกผมอีกทีสิว่าคุณชื่ออะไร”

ทิมบอกชื่อแล้วกล่าวว่า

“ผมแค่อยากช่วยคุณเพิร์ล ผมเป็นเพื่อนเธอครับ ไม่ใช่คนอื่นคนไกลอะไรเลย”

“คุณคงเข้าใจอะไรผิดแล้ว ที่นี้ไม่มีปัญหอะไรหรอก สบายใจได้ ลิฟต์แค่เสียนิดหน่อย เดี่ยวซ่อมก็หายแล้ว”

“แต่คุณเพิร์ลกังวลใจมากเลยนะครับ ผมว่ามันน่าจะมีอะไรไม่ปกติ”

ใบหน้าวิรุฬเริ่มมีแววโกรธ

“นี่คุณฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องรึไง ผมบอกว่าไม่ต้องก็ไม่ต้องสิ ลูกผมไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องขอความช่วยเหลือจากใคร เราเป็นนักธุรกิจ เราแค่บริหารจัดการพื้นที่เช่าของเราเท่านั้นเอง”

ทิมรู้สึกตัวเองเข้ามาผิดจังหวะเสียแล้ว แทนที่จะทำคะแนนกลับทำให้พ่อของเพิร์ลโมโห เขาพูดตะกุกตะกักว่า

“เอ่อ ยังไงจะไม่ลองดูหน่อยเหอครับคุณอา อย่างวันนี้ก็มีคนหายไปจากชั้นเก้า...”

นักธุรกิจพินลั่นขบกรามกรอด

“ไม่ต้อง! คุณจะบ้าไปแล้วเหอ! ที่นี้ไม่มีอะไร ไม่มีปัญหอะไรเลย ไม่ต้องเรียกพ่อมดหมอผีอะไรมาทั้งนั้น--” เขาชะงักคำพูดไว้แค่นั้น นัยน์ตาจับจ้องไปที่ด้านบนของประตูลิฟต์

ทิมหันไปดูบ้าง

ไฟสัญญาณสีแดงเหลือง แสดงว่ามีใครลงมากับลิฟต์

ลิฟต์ตัวนี้ตัดไฟ ปิดการทำงานเอาไว้แล้ว จู่ๆ กลับใช้งานได้ขึ้นมา
อย่างน่าประหลาด

เจ้าหน้าที่อาคารสองสามคนที่เก็บของอยู่พากันลุกขึ้นถอยห่าง
ออกมา สีหน้าแต่ละคนราวกับโดนผีหลอก

“มีใครไปสั่งให้ห้องคอนโทรลเปิดลิฟต์รีเปล่า ลองไปถามดูซิ”
วิรุฬร้องบอกเจ้าหน้าที่อาคาร

ยังไม่ทันที่ผู้ใดจะขยับตัว เสียง ตึง! ดังขึ้น ประตูลิฟต์เปิดออก
ใครคนหนึ่งพุ่งพรวดกระโจนเข้าใส่วิรุฬจนล้มลง เสียงกรีดร้องโหยหวน
แผดถ่าน ผสมกับเสียงหวีดร้องแตกตื่นของบรรดาพนักงานออฟฟิศ
บรรดาเหล่าไทยมุงซึ่งแตกฮือวิ่งชนกันล้มระเนระนาด

ผู้หญิงผมเผ้ากระเซิงนั่งคร่อมวิรุฬ ทูบตีหยิกทิ้งพร้อมกับ
กรีดร้องเสียงแหลม เสียงร้องของหล่อนน่าสยดสยองยิ่งนัก ทิมเข้าไปช่วย
วิรุฬ หล่อนเหวี่ยงทิมกระเด็นไปปะทะผนัง เขาจุกลูกไม้ขึ้น เห็นดาว
ระยิบระยับ

วิรุฬตาเหลือกลาน เอาแขนปิดหน้าไว้ ร้องลั่นด้วยความหวาดกลัว
สุดขีด ผู้หญิงบ้าเหมือนโดนผีเข้าคร่อมทับทูบตีหยิกข่วน ตะโกน
ใส่เขาไม่เป็นภาษามนุษย์ เลือดสดๆ ทะลักออกมาจากบาดแผลที่แขน
ของวิรุฬ ยามรักษาการณ์เข้ามาช่วยก็โดนผลักระเด็นไกลไปกับพื้น
ด้วยเรี่ยวแรงผิดธรรมชาติ

ในนาทีแห่งวิกฤตนั้น ทิมรวบรวมสมาธิ ปิดทวาร พริ้มตา กลั้น
ลมหายใจ อัดลมให้หูอื้อไม่ได้ยินเสียงอะไร บริกรรมหัวใจปมั่ง

สามคาบคาถา พร้อมกับใช้นิ้วชี้เขียนสัญลักษณ์วงนิคหิตพินธุ เป็นรูปวงกลมเล็กๆ ที่ใจกลางฝ่ามือ ปราดเข้าไปตบผัวะเข้าที่ศีรษะหญิงบำคนนั้น รวากับมีใครจ่อป็นยิงในระยะเผาขน หล่อนร่วงล้มนอนตะแคงลงไปทันที ที่มรู้สึกมีอะไรบางอย่างเหมือนน้ำรุนแรงผลักหน้าอกเขาจนเซล้ม

วิรุฬค์ค่อยๆ ขยับตัวกระโดดถอยออกห่างจากผู้หญิงผอมกระเซิงที่นอนสลบไม่ได้สติ ใบหน้าขาวซีดของเขาเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นพร่นพรีง ท่ามกลางเสียงร้องอะอะของผู้คนโดยรอบที่เห็นเหตุการณ์

คืนวันนั้นที่คอนโด ทีมจับไข้ นอนคลุมโปงอยู่บนเตียง ประภพเปิดประตูห้องนอนเข้ามาแล้วชะงัก มองสำรวจไปรอบห้อง ที่หน้าต่างเหนือหัวเตียงมีผ้ายันต์สีแดงแปะหราอยู่ ส่วนที่บานประตูห้องมีอักขระวิเศษ นะปถมังพินธุ รูปร่างคล้ายอักษร ๑ จึงกลับด้าน วาดด้วยผงสีขาวอยู่ตัวเบ้อเริ่ม แหวนพินอดและตะกรุดแขวนห้อยอยู่ตรงนั้นตรงนี้เต็มไปด้วยมนต์ ที่สำคัญ มีสายสิญจน์วงอยู่รอบเตียงนอนดูคล้ายปะรำพิธีอะไรสักอย่าง

ประภพนั่งข้างเตียง เขย่าตัวเพื่อน

“เฮ้ย! ลูกพ่อ เกิดเฮี้ยนอะไรขึ้นมาอีกล่ะ”

ทีมชักผ้าห่มลง หน้าตาร้อนผ่าวด้วยพิษไข้ ครางฮือๆ

“วันนี้โดนผีผลักกอย่างจังเลยอะ ฮือ น่ากลัวชิบเป๋งเลย พวกผีตายโหง ข้าไม่เอาแล้ว อุตสาห์ไปเรียนเมืองนอก กลับมาก็ทำงานกับฝรั่ง ผีมันยังตามมาหลอกซ้ำอีกจนได้”

ประภพหัวเราะหึๆ

“ขนาดนั้นเลยหรอวะ ตกลงผีมันขึ้นมาจากชั้นแปดมาหลอกเอ็ง

ที่ออฟฟิศเลยรีไ้”

“เปล่า มันลงลิฟต์มาที่ชั้นล่าง นี่เรื่องจริงนะ ให้ตายโง่ตายห่าเลย”

“ไหน! เอ็งลองเล่าให้ข้าฟังหน่อยว่าวันนี้เกิดอะไรขึ้น”

ทิมเล่าเหตุการณ์ที่ประสบมา ประภพหนึ่งฟัง นัยน์ตาหลังแว่นวาวขึ้นด้วยความสนใจ พอทิมเล่าจบ เพื่อนก็ถามว่า

“แล้วตกลงรู้รึยังว่ายายผู้หญิงบ้านนั้นคือใคร”

“เอ็งลองเดาดูสิ”

“ถ้าจะให้เดา ข้าว่าก็คงจะเป็นพนักงานออฟฟิศที่หายตัวไปนั้นแหละ”

“ใช่เลย เอ็งเดาได้ถูกต้อง”

ประภพเกาคาง สีหน้าครุ่นคิด

“เอ็งคิดว่ามันเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไง”

ทิมนั่งคิดอยู่ชั่วครู่

“ถ้าดูเผินๆ เรื่องนี้ไม่มีอะไรซับซ้อนเลย มีผีมาสิงอยู่ชั้นแปดจริงๆ แล้วมันก็เข้าไปสิงพนักงานผู้หญิงคนนี้ แสดงความดูร้ายออกมาตามธรรมชาติของมัน เรื่องราวมันน่าจะเป็นแบบนี้แหละ”

“แต่ว่า เอ็งไม่เชื่อว่าจะมีแค่นั้น”

“ข้ารู้สึกแปลกๆ ยังไงพิกลวะ ถ้าคิดให้ดีๆ เรื่องนี้มีอะไรลึกลับซับซ้อนอยู่หลายอย่าง”

“อย่างเช่นอะไรบ้าง”

“อย่างแรกเลยก็คือ คุณเฟิร์ลบอกว่าอาคารนี้ก่อสร้างมาเป็นสิบปีแล้ว ที่ผ่านมามีเรื่องแบบนี้ทำไม่จุ้ มีเรื่องขึ้นมาได้ ข้าแคคิดว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญหรือว่ามีใครจงใจกระทำ”

ประภพคิดตาม แล้วพยักหน้าช้าๆ ทิมพูดต่อไปว่า

“ข้าารู้สึกว่าไอ้เรื่องที่จะเป็นเหตุบังเอิญนั้นมีโอกาสน้อย เพราะอาคารอยู่มานานแล้ว อยู่ๆ จะมีผีมาสิงสู่อยู่ได้ยังไง มันต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่าง ที่นี้ถ้าเป็นการกระทำของคน ก็ยังน่าแปลกใจเข้าไปใหญ่ ใครเป็นคนทำ เขาทำแบบนี้เพราะอะไร และที่สำคัญก็คือยังมีใครในยุคปัจจุบันนี้ที่สามารถกระทำอย่างนี้ได้”

“ทำไมวะ มันน่าแปลกตรงไหน ข้าเห็นในบ้านเรามีหมอไสยศาสตร์ หมอเสน่ห์อะไรออกเยะเยะไป”

ทิมส่ายหน้า

“พวกนั้นนะเป็นแค่นักแสดง เอาไว้ต้มคน คนที่เก่งจริงเอ็งจะไม่มีทางรู้จักได้เลย เพราะเขาจะไม่เปิดเผยตัวตนให้ใครรู้ เอ็งไม่ได้เห็นกับตาตอนที่ผู้หญิงคนนั้นกระโดดออกมาคร่อมทับพ่อของคุณเฟิร์ล มันน่ากลัวมาก ในชีวิตข้ายังไม่เคยเห็นใครขับผีตายโหงเข้ามาสิงคนกลางวันแฉๆ แบบนี้เลย ยิ่งบังคับให้อาละวาดทำร้ายคนอื่นด้วย ยิ่งแล้วใหญ่”

“มันยากมากเลยหรอ นี่ถามจริงๆ นะ ไม่ได้ตั้งใจจะลบหลู่อะไร”

“ใช่! มันยากมาก คนทำก็ต้องมีจิตใจแน่วแน่มากๆ ด้วย ยิ่งในสมัยนี้ด้วยแล้ว เอ็งต้องเข้าใจอย่างหนึ่งนะไอ้ภพ วิชาไสยศาสตร์นี่เกิดขึ้นมานานแล้วตั้งแต่โบร่ำโบราณ สมัยนั้นคลื่นวิทยุคลื่นอะไรต่างๆ ก็ยังมีไม่มากแบบสมัยนี้ กระแสในตัวคนก็แผ่ออกไปได้ง่าย คนที่ทำแบบนี้ได้ในยุคนี้ต้องขลังจริงๆ พลังมันถึงจะแผ่ออกมาได้ เขาต้องมีอาคมมีความขลังไม่ด้อยไปกว่าพ่อข้านี้แหละ แต่พ่อก็ตายไปนานแล้ว ถึงแก้อยู่ แก่ก็ไม่มีทางทำอะไรผิดศีลธรรมแบบนี้หรอก”

“แล้วตอนนี้ผู้หญิงคนนั้นเป็นยังไงบ้าง”

“ไม่เป็นอะไรแล้วละ ปอดภัยแล้ว เมื่อคืนคุณเพิร์ลโทรมาหาข้า
เล่าให้ฟังว่าพนักงานผู้หญิงคนนั้นไปฟื้นได้สติที่โรงพยาบาล บ่นแต่ว่า
หิวน้ำ จำอะไรไม่ได้เลย คุณเพิร์ลบอกว่าคุณพ่อคงจะไม่เอาเรื่องอะไร
แถมยังจะต้องมอบเงินทำขวัญให้พนักงานผู้หญิงคนนี้ด้วย เธอเป็นพนักงาน
ของผู้เช่านี้มา ก็ต้องดูแลอย่างดีเลยละเพื่อไม่ให้ทางอาคารเสียชื่อเสียง”

“เรื่องนี้มันน่าจะออกข่าวทางทีวีนะ น่าตื่นเต้นมากเลย”

“เขาคงพยายามปิดข่าวกันอยู่นะ”

“เอ็งคิดว่าเป็นผีตายโหงใช่ไหม”

ทิมส่ายหน้า รู้สึกหนาวเย็นขึ้นมาทันที พุดเบาๆ ว่า

“ไม่อยากจะพูดถึงเขาอะ อย่าถามให้มากเลย”

“อย่างนี้เอ็งน่าจะจับใส่หม้อถ่วงน้ำแบบในหนังซะเลย” ประภาพ
พุดยิ้มๆ

ทิมถอนหายใจ

“ไม่เลยเพื่อน ข้าไม่เคยคิดจะทำอย่างนั้นเลย แม้แต่พ่อข้าก็
ไม่เคยทำแบบนั้น พวกเขาจะน่าสงสารมากเอ็งรู้ไหม คนทั่วไปที่ตายด้วย
สาเหตุปกติธรรมดาเนะ เจตภูตมันรู้ตัวว่ากำลังจะตาย มันก็ค่อยๆ สลาย
ไปพร้อมกับร่างกายที่แตกดับ จะไปผูกไปเกิดภพภูมิไหนก็แล้วแต่
เวรกรรมที่ทำมา เป็นเรื่องเกินกว่าปุถุชนอย่างเราจะไปรู้ไปเห็นได้ แต่คน
ตายโหง ถูกฆ่าตาย หรือประสบอุบัติเหตุตาย เจตภูตมันโดนกระชาก
ออกมาจากร่างอย่างกะทันหัน แล้วมันก็ไม่รู้จะไปไหน วนเวียนอยู่ใน
ความมืดเหมือนคนหลงทาง มีแต่ความโกรธ ความกลัว ก็เลยมีพลัง

ดูร้าย ถ้ามีโอกาสก็จะลงมือทำร้ายคนอื่น บางทีก็เจอพวกใจบาปเรียนรู้วิชามา ไปปลุก ไปบังคับ แล้วขับให้มาทำร้ายคนอื่นก็มี”

“อย่างนี้เองก็ควรจะช่วยพาเขาไปสู่ที่ขอบๆ จะได้ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร”

ทิมพนมมือท่อมหัว

“เจ้าประคุณคุณพระ! ไม่ต้องมาหาผมเลยนะ ผมไม่มีอะไรจะไปช่วยคุณได้เลย ขอผมอยู่สงบๆ แบบนี้ดีแล้ว”

ประภพหัวเราะ

“ไ้บ้าเอ๊ย มีของดีซะเปล่า ใจปลาชิวฉิบหายเลย”

“พอที่เถอะ ไม่ต้องพูดแล้ว ฟังเองแล้วข้ายังไม่สบายใจเข้าไปใหญ่”

“เลิกทำล่ำออยที่เหอะวะ แสดงว่าเองจะไม่ช่วยแฟนเองแล้วไซ้ไหม”

ทิมผุดขึ้นนั่งบนเตียงทันที รู้สึกหายใจเป็นปกติทั้ง

“ช่วยสิวะ! ข้าต้องเร่งทำคะแนนไวๆ ตอนนี้มีคู่แข่งเข้ามาแล้วเป็นลูกครึ่ง เพื่อนเก่าคุณเฟิร์ลที่เมืองนอกหล่อยิ่งกะดารา อาจจะมีข้าอยู่คนเดียวเพราะข้าหล่อแบบเข้ม ทางนั้นเขาดูขาวเหมือนไซ้บอกไม่มีเสน่ห์เราใจเท่าข้า”

“เออ เ็งมันหล่อ แต่หล่อแล้วมีประโยชน์อะไร มีน้ำยาอะไรบ้างวิชาความรู้บรรพบุรุษรักษากันมาด้วยความยากลำบากจะสูญหายขาดตอนกันคราวนี้เพราะมีลูกหลานใจเสาะอย่างเ็งนี่แหละ”

คำพูดของเพื่อนทำให้ชายหนุ่มจุกเหมือนโดนชกท้อง นั่งอึ้งตลกไม่ออกอีก

ประภพพูดต่อไปว่า

“สมมติว่ามีหมอผีอาคมขลังพอๆ กับพ่อเอ็งจริงๆ แสดงว่าเวลานี้ เขาซ่อนอยู่ในเงามืด รอเล่นสกปรกกับอาครานั้นด้วยเหตุผลที่เราไม่รู้ ถ้าเป็นแบบนั้นจริงจะทำยังไง ตอนนี้ไม่มีใครมีความรู้พอจะหยุดเจ้าหมอผี คนนั้นบ้าง ปู่เอ็งพ่อเอ็งก็ตายไปหมดแล้ว เหลือแต่อาบางคนที่พอรู้ คาถาอาคม แต่พวกเขา ก็สืบสายทางโหราศาสตร์ ไม่ใช่ไสยศาสตร์”

ทิมนิ่งเงียบ นั่งคอยตกมองมือตัวเอง

ประภพถอนหายใจ พุดเสียงอ่อนลงว่า

“เมื่อไรเอ็งจะลืมเรื่องที่ผ่านมา แล้วกลับมาเป็นในสิ่งที่เอ็งเป็น ะที่ เรื่องที่เกิดขึ้นที่บ้านเอ็งตอนนั้น ถ้าเอ็งไม่รู้ พ่อเอ็งก็คงถูกซ้อมจน ตาย มันเป็นการป้องกันตัว ไม่มีใครโทษว่าเอ็งผิด มีแต่เอ็งนั่นแหละ ที่คอยโทษตัวเองไม่เลิก”

ทิมล้มตัวลงนอนตะแคง ดึงผ้าห่มคลุมโปง

ประภพร้องว่า

“เออ! เชิญอยู่กับความงัวเงียไปเถอะ ข้าออกไปนั่งดูทีวีดีกว่า ขี้เกียจพูดกับคนไม่รู้จักคิด”

หลังจากเพื่อนออกไปแล้ว ทิมนอนซึมอยู่ในวงสายสัญญาณที่ล้อม รอบเตียง เขาไม่โกรธเพื่อนเลย ทิมรู้ว่าเพื่อนพูดด้วยความหวังดี สมัยเด็ก ครอบครัวประภพอยู่ใกล้บ้านเขา ประภพและน้องสาวมักเข้ามาวิ่งเล่น กับทิมตั้งแต่เล็กๆ จึงรู้ความเป็นมาเป็นไปในสกุลวิทยาคมเป็นอย่างดี

ทิมพยายามไม่คิด แต่ภาพชายไว้เคราหน้าตาหวาดกลัวจน ตาเหลือกลาน คลานกระเสือกกระสนลงไปที่ทำน้ำพุขึ้นมา เขารับลูก ขึ้นนั่งบนเตียง เขามีอูหน้ของตัวเองแรงๆ

ขณะนั้นเองทีมได้ยินเสียงเพื่อนร้องเรียกที่นอกห้อง เขาจึงลุกออกไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น

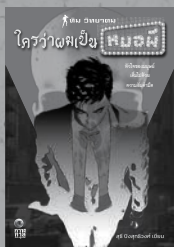
ประภพยืนถือรีโมตคอนโทรลอยู่หน้าเก้าอี้รับแขก จอโทรทัศน์ปรากฏภาพข่าวภาคค่ำ นักข่าวผู้หญิงถือไมโครโฟนบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ด้านหลังเป็นลิฟต์ของอาคารสำนักงาน มียามรักษาการณ์ยืนอยู่

ข่าวพนักงานหญิงพุ่งเข้าทำร้ายเศรษฐีเจ้าของอาคารในกรุงเทพมหานครเผยแพร่ไปทั่วประเทศแล้วเวลานี้ ทีมรู้สึกใจหาย สิ่งที่อันตรายเกรงกลัวที่สุดได้เกิดขึ้นแล้ว

สืบสวนลึกลับฝีมือคนไทย

ซีรีส์ ทิม วิทยาาคม

ใครว่าผม
เป็นหมอผี

รากษสโหดเหี้ยม

ฆาตกรรม ต่อเนื่อง

หนูเป็นผีคะ

ซีรีส์ พิสดารธาตุ

บ่วงฆาต ราชดำเนน

เจตพิสดารธาตุ

พฤษพิสดารธาตุ

ซีรีส์ อื่นๆ

Die - A - Ry
บันทึกลับคัมชีพ

มหาเทพสังคราม
เวทมนตร์ของขลัง

บันเทิง ชั่นแข็ง และปัญญา

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ทิม หนุ่มนักเรียนนอกทำงานบริษัทต่างชาติ เขาเป็นทายาทผู้สืบทอด
วิชาไสยศาสตร์จากบรรพบุรุษ แต่กลับมีเหตุผลบางอย่าง
ที่ต้องหันหลังให้กับวิชาอาคมของตระกูล

แต่แล้วเขาก็พบกับเหตุการณ์ประหลาดในอาคารสำนักงานของฉัตรพร
หญิงสาวที่เขาหลงรัก ทิมจำใจต้องกลับมาใช้คาถาอาคมเพื่อต่อสู้กับอาถรรพ์
ที่ครอบงำ เมื่อสืบสวนลึกลงไปได้พบกับเบื้องลึกของการทรยศหักหลัง
และฆาตกรรมอันเลือดเย็น

“ใครว่าผมเป็นหมอผี” เป็นภาคแรก เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน
“รากษสไฮเดิล” โดยตัวละครเอกเดียวกันคือ ทิมและผองเพื่อน
มีเนื้อหาสมบูรณ์เป็นเอกเทศ อ่านภาคใดก่อนก็ได้

กดลองอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime